169 161

BOOK

உ

ஓம்

பரப்பிரஹ்மணே நம:

ஆனந்தபோதினி

"எப்பொருள் யாத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"—திருவள்ளுவர்.

(All Rights Reserved.)

தொகுதி 4 | காளயுக்திஹு கார்த்திகைமீ ௧௨ உ | 1918-ம்ஹு நவம்பர்மீ 16உ | பகுதி 5

கடவுள் வணக்கம்

எறிதி ரைக்கட லிகர்த்த செல்வமிக
வல்ல லென்றொருவர் பின்செலா
தில்லை யென்னுமுரை பேசிடா தலகி
லெவ்வரு மாமென மதிக்கவே
நெறியின் வைகிவளர் செல்வ மும்முதவி
நோய்க ளற்றசுக வாழ்க்கையாய்
நியம மாதிநிலை நின்று ஞானநெறி
நிஷ்டை கூடவுமெந் நாளுமே
அறிவி னின்றகுரு வாயு ணர்த்தியது
மன்றி மோனகுரு வாகியே
அகில மீதுவர வந்த சீருளை
யைய வையவினி யென்சொல்கேன்
சிறிய னேழைநம தடிமை யென்றுனது
திருவு ளத்தி லிருந்ததோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

என்னுடை யுயிரே யென்னுளத் தறிவே
யென்னுடை யன்பெனு நெறியாய்
கன்னன்முக் கனிதேன் கண்டமிர் தென்னக்
கலந்தெனை மேவிடக் கருணை
மன்னிய வுறவே யுன்னைநான் பிரியா
வண்ணமென் மனமெனுங் கருவி
தன்னது வழியற் றென்னுழைக் கிடப்பத்
தண்ணருள் வரமது வேண்டும்.

கடவுளும்—மதங்களும்

(129-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

மகம்மதிய மதத்தவரை இரண்டு பிரிவாய்க் கூறலாகும். ஒரு பிரிவார் மார்க்கத்தில் கூறப்பட்ட கட்டளைகளின்படி மட்டும் நடந்துகொண்டால் போதும் என்றிருக்கிறவர்கள் — மற்றொரு பிரிவார் நபிநாயகம் அவர்களுடைய நடக்கைகளைப் பின்பற்றி அவர் அடைந்திருந்த ஞான மார்க்கத்தை யடையவேண்டுமென்ற நோக்க முடையவர்கள்.

நமது மார்க்கத்திலும் "ஞானமார்க்கம் அதற்குத் தகுதியுடையவர்களுக்கே போதிக்கப்பட வேண்டும், அதுவும் குருவானவர் சீடனுடைய பக்குவமறிந்து, தக்க பருவத்தில் தாமே உபதேசிக்க வேண்டும்" என்றிருந்தாலும், ஞானமார்க்கம் பல நூல்களில் பகிரங்கமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் பக்குவமடையாதவர்கள் கூட அவற்றை வாசித்துவிட்டு வாசாஞானமேனும் பேசுகிறார்கள். ஆனால் பலர் பக்குவமடையாமலும், குரு முன்னிலையில் பயிற்சி யடையாமலும், நூற்களிலுள்ளவற்றை மட்டும் படித்துவிட்டுத் தங்கள் மனப்போக்கின்படி அர்த்தம் செய்துகொண்டு, தவறான வழிகளில் பிரவேசித்து குதர்க்கம் பேசுவதில் மட்டும் தேர்ந்தவர்களாய் முடிவில் ஞானமுமடையாமல், தமக்குத் தக்க சிம்ப்படியில்நின்று பயிற்சி செய்வதாலடையும் பயனையும்பெறாமல் வீணாய்க் கெட்டுப் போகிறார்கள். இதற்காகவே தாயுமானவரும்,

"சந்ததமும் வேதமொழி யாதொன்று பற்றினது
தான்வந்து முற்று மெனலால்
சகமீ திருந்தாலு மரணமுண் டென்பது
சதாநிஷ்டர் நினைவ தில்லை
சிந்தையறி யார்க்கிது போதிப்ப தல்லவே
செப்பினும் வெகுதர்க்க மாம்
* * * * * "

என்றருளி யிருக்கிறார்.

மகம்மதிய மதத்திலோ ஞான மார்க்கத்தைக் கூறும் நூல்களே மிக்க மறைவில் வைக்கப்படுகின்றன. அதற்குத் தகுதி வாய்ந்தவர்கள் தவிர ஏனையோர் கண்களுக்கு அது புலப்படவே கூடாது என்று கருதுகிறார்கள். இதனால் பெரும்பாலார்க்கு சுத்த மெய்ஞ்ஞான மார்க்கம் தம்மதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறதென்றே தெரியாது. அங்ஙனமாயின் அன்னிய மதத்தினர்க்கு எப்படித் தெரியும்? அரபி, உருது, பார்ஸி முதலிய நூல்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்ப்போர்கூட அவற்றில் ஞானமார்க்கமிருந்தால் அந்த அம்சத்தை மட்டும் அடியோடு விட்டுவிட்டு மற்ற இலௌகிக சம்பந்தமான கட்டளைகளை மட்டுமே எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். திருட்டாந்தமாய் ஒன்று கூறுகிறோம்.—

இமாம்கஸ்ஸாலி என்ற மகானாலியற்றப்பட்ட கீமியாயெஸாதத் என்ற ஒரு நூல் மூல பாஷையிலிருந்து இப்போது ஒருவரால் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு சில பாகங்களே வெளிவந்திருக்கின்றன.

மூலநூலில் ஆரம்பத்திலேயே "ஓ மனிதனே, நீ யுன்னை யறிந்துகொண்டால் பிறகு உன் ஆண்டவனை யறிந்துகொள்வாய்" என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும், தாயுமானவர் கூறியுள்ள "நீயற்ற வன்னிலையே நிஷ்டையதில் நீயிலையோ—வாயற்றவனே மயங்காதே......" என்ற அதே பொருளைத்தரும் வாக்கியமும், "அவனுமில்லை நானுமில்லை யாருமில்லையானதே"—"தத்வமசி" முதலிய வாக்கியங்களும் பாஷை வித்தியாசமேயன்றி மற்றபடி யப்படி யப்படியே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. விரிவஞ்சி மிக்க சுருக்கமாய்க் கூறினோம். மொழிபெயர்க்கப்பட்ட தமிழ் கீமியா யெஸாதத்தில் இந்த விஷயங்கள் அடியோடு கூறப்படவில்லை.

மதஸ்தாபகர்கள் எல்லாம் ஞானவான்களே. ஆனால் ஒரே விதமாய் எல்லாமதங்களிலும் மெய்ஞ்ஞானமார்க்கம் கூறப்படாமலிருப்பதற்கும் மற்றவித்தியாசங்களுக்கும் காரணம் காலதேசமானுபாடுகளேயாகும். மஹம்மது நபிநாயகம் அவர்கள் "யாரார் ஆண்டவனைத் தன் உயிரினும் அதிகமாய் நேசிக்கிறார்களோ அவர்களெல்லாம் இஸ்லாம் மார்க்கத்தவர்களே" என்று கூறியிருக்கிறார். மற்றபடி அந்தந்த காலத்தில் ஜனங்கள் இருந்த மனோநிலைமைக்குத் தக்கவாறு அவர்கள் உபதேசம் செய்யவேண்டி

யிருந்தது. ஊர்க்குருவியின் தலைமேல் பனங்காயை வைத்தால் சுமக்குமோ. கேவலம் மண், மரம், கல் இவற்றால் செய்யப்பட்ட பதுமைகளையே பிரத்யட்ச தெய்வமாய் நம்பியிருந்தவர்களுக்கு மனோவாக்குக் கெட்டாத பரம்பொருளைப்பற்றி கூறினால் அக் குருவை நம்புவார்களோ! மாமிசம் மச்சம் இவற்றையே மூல ஆகாரமாக உண்டுகொண்டிருந்த ஜனங்களுக்குச் ஜீவகாருண்யத் தையும் அஹிம்சையையும்பற்றி போதித்தால் நம்புவார்களோ? சாதாரணமாய் ஜீவகாருண்யத்தின் பெருமையைப்பற்றி அனாதி காலந்தொடங்கி அறிந்திருந்த நம்நாட்டாருக்கே:

" கள்ளு மூனுநீ விரும்பினால் மகங்கள்செய் காமத்தின் மனதானால்
கொள்ளும் பெண்டொடு கலவிசெய் யெனிலிவன் குறையெலாந் தொடா
[னென்றே
தள்ளும் வேதத்தின் சம்மதஞ் சகலமுந் தவிர்வதே கருத்தாகும்
விள்ளு மிவ்விதி யென்னெனிற் பூருவ நியமமாம் விதியன்றே. "

இதன் கருத்தாவது:—

" மதுமாமிசங்களில் உனக்குப் பிரியம்வரின் அவற்றைக் கடவுளுக்கு நிவேதித்து ஈசுரார்ப்பணம்செய்து பிறகு புசி. காமத்தில் இச்சைவந்தால் அக்னிசாக்ஷியாய் மணம்புரிந்த மனைவியிடம் சுகித்திரு என்று வேதம் கூறியதேனெனில், அப்படிக் கூறினால் இவன் கண்டகண்டபோதெல்லாம் நேரிடும் மற்றபோகங்களையும் அன்னிய ஸ்திரீகளையும் தொடமாட்டானென்று கருதியே யப்படி கூறியது—மற்றபடி வேதத்தின் கருத்து யாவற்றையும் அடியோடு தவிர்க்கவேண்டு மென்பதே—அப்படியாயின் மேற்கண்ட விதி யேன் கூறப்பட்டதெனில், இவன் நாளாவட்டத்தில் அவற்றையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நீக்கிவிடவேண்டுமென்று ஒருவாறு கூறியதேயன்றி, கட்டாயம் அப்படியே செய்யவேண்டும் என்றும் கூறிய கட்டளைகளல்ல."

நேயர்களே! நாம் இதுகாறும் கூறியவாற்றால், பலசமயங்களிலும் பகிர்முகத்தில்தோன்றும் வித்தியாசங்கள் காலதேச பேதத்தால் ஏற்பட்டவையேயென்றும், எல்லாமதங்களின் உள் நோக்கமும் ஒன்றேயென்றும், இம்மதங்கள் யாவரும் முடிவான ஒரு உயர்ந்த விடத்தை யடைய ஒரு ஏணியின் பலபடிகளைப் போன்றனவென்றும், ஒரே நகரத்திற்குச் செல்லும் பல பாதை களுக்குச் சமானமானவைகளே யென்றும், எல்லாமதங்களாலும்

பிரதிபாதிக்கப்படுவது ஒரேகடவுளென்றும், அவருக்கு எல்லா மதங்களும் சம்மதமேயென்றும் நன்குணரலாகும்.

இவ்வாற்றால் எந்தமதத்திலுள்ள கடவுளைத் தூஷித்தாலும் நாம் எதைக்கடவுளென்று நம்பியிருக்கிறோமோ அந்தக்கடவுளைத் தூஷித்த பாபத்திற்கே யாளாவோம். நம் கண்களுக்குப் புலப்படும் ஒவ்வொருபொருளும் கடவுள் மயமேயென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. கேவலம் கழுதையைக்கண்டபோது அதையும் பரமசிவம் என்று கையெடுத்துக் கும்பிட்ட இரண்டொரு மகான்களை நாம் நேரில் தரிசித்திருக்கிறோம்.

ஆகையால் அரிய சகோதர சகோதரிகளே! யாரார் எதெதைக் கடவுள் என்றாலும் அவையாயும் நமது கடவுளென்றே நாம் நம்பிக்கையோடு கையெடுத்துக் கும்பிடுவதே தகுதியாகும் அதுவே நமக்கு நற்கதிபெறவழிகாட்டும். இதுவே மகான்கள் அநுபவம். நாம் நமது கடவுளை யெவ்வளவு குறுகிய எல்லைக்குள் இருப்பதாய் மதிக்கிறோமோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு நாம் கடவுளுக்குத் தூரமாய்விடுகிறோம். எவ்வளவு அடிக்கடி கண்டகண்ட இடங்களிலும் பொருள்களிலும் கடவுளைக்காண்கிறோமோ அவ்வளவிற் கவ்வளவு அவரை நெருங்குகிறோம்.

மேற்கூறியவாறு அப்பியாசிப்பதால் நாம் அடையக்கூடிய அரியபெரும் பேற்றைப்பற்றி சற்று அநுபவமாய் அடுத்த சஞ்சிகையில் கூறுவாம்.

(தொடரும்)

“ நமது வாழ்நாட்களில் வெற்றி ”

இவ்வுலகின்கண் நம்முடைய காரியங்களில் வெற்றியடைய வேண்டுமாயின் கௌரவம், முயற்சி, திரேகசுகம், என்ற மூன்றுகுணங்களும் அவசியம் வேண்டும். மிகுந்த புத்தி நுட்பம் இல்லாமல் பிரபலமான வெற்றியடைய இயலாது என்பது உண்மையே. ஆயினும் இயற்கையிலே மிகப் புத்தி நுட்பம் வாய்ந்த அநேகர் மேற்கூறிய குணங்கள் இல்லாமையால் அவர்களுடைய காரியங்கள் அநுகூலமாகாமல் போயின. சதாரண சக்தியை யுடைய ஒருவருக்கும் இந்த மூன்று குணங்களும் அவசியமாய்வேண்டும். இவ்வாறு இருந்தால் புத்திசாலித்தனமாய் வாழ்வதற்காக முயற்சி எடுக்கின்ற ஒவ்வொருவரும், திரேகசுகத்தை அடையலாம். மற்றைய இரண்டு குணங்களும் முற்றிலும் நம்மையே சார்கின்றன.

நோயாலும், பலவீனத்தாலும், தங்கள் வாழ்நாள் முழுதும் வருந்துதல் சிலருடைய துர் அதிர்ஷ்டம் என்பது உண்மையே. அவ்வித வருத்தத்தினின்றும்

அவர்கள் தங்கள் முயற்சியால் துன்பம் அடையாமலிருத்தல் அசாத்யம். ஆனால் அத்தகைய மாத்தர் பொதுவிதிக்கு விலக்காயிருக்கின்றனர். உணவு முதலியவைகளில் மிதமாயிருந்து ஒழுங்காக தேக அப்பியாசம்செய்வது முதலிய சுகாதார விதிகளை அனுசரிப்பதனால் அநேகர் நிச்சமாய் தேக சுகத்தை அடையலாம்.

கௌரவம், முயற்சி முதலிய குணங்கள் சம்பந்தப் பட்ட விஷயங்களில் விதிவிலக்கே இல்லை. கௌரவமாயும் சுறுசுறுப்பாயும் இருக்கத் தீர்மானிக்கின்ற ஒவ்வொரு மனிதனும் மேற்கூறியவாறு இருக்கலாம்.

இம்மாதிரியே நமது வாழ்நாட்களின் வெற்றிக்கு வேண்டிய அம்சங்கள் நம்மிடத்திலேயே வாய்ந்துள்ளன. காரியசித்தி யடையாதவர்கள் தங்கள் காரியங்களில் தவறிப்போனதற்காக தங்கள் அதிர்ஷ்டத்தைப்பற்றி அல்லது விதியைப்பற்றி குறை கூறுகின்றார்கள். ஆயினும் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் பற்றி எல்லா சந்தர்ப்பங்களையும் நாம் அறிந்திருந்தால், பத்தில் ஒன்பது பங்கு மனிதர்கள் தங்கள் காரியங்களில் தவறிப்போனதற்கு காரணம் துர் அதிர்ஷ்டமல்ல. ஆனால் அவ்வாறு தவறிப்போவதின் காரணம் அவர்களுடைய அறியாமையும் புத்திக் குறைவுமேயாம் என்றுணரலாம்.

சகோதர சகோதரிகளே! நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் மேற்கூறிய மூன்று குணங்களையும் பெற்று, உங்கள் காரியாதிகளில் செவ்வென நடப்பீர்களானால், அக்காரியங்கள் முற்றிலும் ஜெயமடைந்து மேன்மையடைவோமென்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

ஆர். வேங்கிட்ராஜ் வர்மா, பழனி.

கடவுளை நம்பி நேர்மை கடைப்பிடி.

இவ்விஷயம் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை யவர்கள் நூலினின்றும் மொழி பெயர்த் தெழுதி யனுப்பப்பட்டது.

எந்தக் காரியம் செய்து முடிப்பதிலும் மனத்திட்பம் வேண்டும். ஒரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கிவிட்டு ஒருக்காலும் பின்வாங்காதே. சிலசமயங்களில் ஒன்றைத் தொடங்கிவிட்ட பிறகு அதனைச் செய்யுமாறு இன்னதென்று தோன்றாமல் மயங்கும்படி நேரிடும். அப்பொழுதும் தைரியத்தைக் கைவிடாதே. கரை தோன்றாமலிருக்கவும் கடலிற் செல்லும் மரக்கலத்தை வடதிசையிலிருக்கும் துருவ நக்ஷத்திரம் நேரிய வழியிற் செலுத்துதல்போல, இனிச் செய்யவேண்டுவது இன்னதென்று தோன்றாமல் மயங்கியவிடத்தும், மனத்திட்பத்துடனும் அடக்கத்துடனும் காரியம் செய்ய முயலுவோரை நல் வழியில்நடத்தவதோர் நக்ஷத்திரம்போல்வ தொன்றுண்டு. அது "கடவுளை நம்பி நேர்மை கடைப்பிடி" என்பதேயாம். ஒரு காரியம் செய்து முடிப்பதற்குள் இடையூறுகள் பல நேரிடலாம். அதனால் அடையவேண்டிய பயனை யடைவதன் கண்காலம் நீடிக்கலாம் சிலசமயங்களில் ஒன்று நினைக்க மற்றொன்று முடியினும் முடியும் என்றாலும், மனத்திட்பத்தைக் கைவிடாமல் எடுத்த காரியத்தில் முயல வேண்டும்.

" பட்டவகையாற் பலரும் வருந்தாமற்
கட்டுடைத்தாகக் கருதிய நல்லறம்
முட்டுடைத்தாக இடைதவிர்ந்து வீழ்தலின்
கட்டனு ளாதலே நன்று. "

என்னும் முன்னுறை யரையனார் வாக்கினையும், முயற்சி யுடையார் இகழ்ச்சி யடையார் என்னும் முதுமொழியினையும் உற்று நோக்கித் " கடவுளை நம்பி நேர்மை கடைப்பிடி."

செய்யப்புகுந்த காரியம் நற்காரியமாயிருப்பதுடன் அதனைச் செய்துமுடிக்கும் மார்க்கமும் நன்மார்க்கமா யிருத்தல் வேண்டும். கள், காமம், பொய், களவு, சூது, வாது, முதலிய எவற்றினையும் உபயோகப் படுத்தக்கூடாது. சூதும் வாதும் வேதனைசெய்யும் என்றார் ஒளவையாரும். காரியம் சித்தியானாலும் காரியம் சித்தியாகாமற்போனாலும் நீயென்றென்றும் கடவுளை நம்பி நேர்மை கடைப்பிடி. ஒன்று நற்றொழில் என்பதும் தீத்தொழில் என்பதும் புறத்தோற்றத்தால் நிச்சயித்த லியலாது. தூண்டில் முள்ளின்கண் இரைபோல் மனத்தை வசீகரித்துப் பின் கேட்டை விளைவிப்பனவும் பலவுள. முன்னோர் அமயம் ஓர் ஓநாய் ஆட்டுத் தோலை மேலேபோர்த்துக்கொண்டு ஓராட்டுமந்தையில் நுழைந்து இடையனுக்கு நெடுநாள் ஆடாகவே தோன்றிப் பல ஆடுகளைத்தின்று கொண்டு வந்ததாம். அதுபோலவே பலதீச்செயல்கள் முதலில் அறச் செய்கைகள்போலத் தோன்றிப் பின்னர் நம்மை நரகத்திற் கொண்டுபோய்த் தள்ளுகின்றன; ஆதலாற் புறத்தோற்றத்தால் மருண்டு மோசம்போகாதே. எவற்றையும் ஆராய்ந்து பார்த்துப் பின்னர் செய். ஆன்றோர் வழக்காயினும், செல்வர்கள் ஒழுக்கமாயினும், மதக்கொள்கைகளே யாயினும், நன்மை தீமை ஆய்ந்த பின்னரே அவற்றின்படி யொழுகல் வேண்டும்.

எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்தபின்
எண்ணுவ மென்ப திழுக்கு.

என்ற நீதியை யுணர்ந்து கடவுளை நம்பி நேர்மை கடைப்பிடி.

யாவரும் எளிதிற் பின்பற்றி யொழுகக்கூடிய விதி யொன்றுளது. அது நல்வழியினுய்க்குந் தன்மைவாய்ந்த சிறந்ததொரு கருவியாம். அதுமனமகிழ்ச்சியையும் மனத்திட்பத்தையுந் தரவல்லது. அது நேர்வழி காட்டும் ஒருநல்லொளியாகவு முள்ளது. அது எதுவெனில் கடவுளை நம்பி நேர்மை கடைப்பிடி என்பதே. மனிதரை நம்புவதிற்பயனொன்றுமில்லை. சிலர் உன்னை நேசிக்கின்றனர் சிலர் உன்னைப் பகைக்கின்றனர். வேறு சிலர் நம் மெதிரேயே முகமன் கூறுகின்றனர். மற்றுஞ் சிலர் நம்மைப்பற்றிப் புறங்கூறுகின்றனர் ஆதலின் மனிதரை முற்றும் நம்புவதை விட்டுவிடு. கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார் ஆதலின் உன் முழுமனதோடு கடவுளை நம்பி நேர்மை கடைப்பிடி.

இறைவனை நம்பினோரே யிம்மையினின்ப முற்று
மறுமையின் முத்திபெற்று வாழுவ ரளவில் காலம்.

K. R. கணபதி பிள்ளை, துணியை.

ஆத்திசூடி உதாரணக் கதைகள்.

" அறஞ்செய விரும்பு. "

ஒருநகரத்தில், 'தருமசீலன்' என்னும் ஒரு சிறுவன் இருந்தான். அவன் தாய் தந்தையர்மீது மிகுந்த விசுவாசம் உள்ளவன்; மகாசாது; எவரோடும் படபடப்பாகப் பேசமாட்டான்; எப்பொழுதும் தெய்வசிந்தனை மறவாதவன்; படிப்பதில் மிகுந்த விருப்பமும் சுறுசுறுப்பும் உள்ளவன். குரு விசுவாசம் அவனுக்கு அதிகம் உண்டு; அவன் நாள்தோறும் தவறாமல் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போய்வருவான். இவ்வாறு அவன் படித்துவருங்காலத்தில் ஒருதினம் உபாத்தியாயர் அவனுக்கு, 'அறஞ்செய விரும்பு,' என்னும் நீதிவாக்கியத்தைச் சொல்லி, அதன்பொருளையும் விளக்கிக்காட்டினார். அதுமுதல் அவன் உலகத்தில் தருமமே சிறந்ததென்று கண்டுகொண்டான். தினந்தோறும் தன்னால் இயன்றவரை தருமம் செய்யத்தலைப்பட்டான்; தாய்தந்தையர் தின்பண்டங்கள் வாங்கித் தின்னும்படி தனக்குக் காலணாகொடுத்தால், அதில் மூன்றில் ஒரு பாகத்தையோ, 2-பாகத்தையோ ஏழைகளுக்குக் கொடுத்துவிடுவான்; தான் வீட்டிலிருக்கும்போது எவர்வந்து அன்னம்கேட்டாலும் தடையின்றி அவருக்கு அன்னம் கொடுப்பான்; சிலசமயம் தனக்குமட்டும் சாப்பாடிருந்தாலும் தான் பட்டினியிருந்துகொண்டாவது, அதைப் பிச்சைக்காரருக்குப் போட்டுவிடுவான். இந்த தருமகுணத்தினால் அவனுக்கு அநேகம்பேர் அறிமுகமாயிருந்தார்கள். அவனை எல்லோரும் கொண்டாடிவந்தாலும், அவனோடு படித்துவந்த நாகலிங்கம் என்னும் ஒருபையன்மாத்திரம் அவனை நிந்தித்து வருவான்; 'உனக்கு என்னதெரியும்? நீ தருமம்செய்து என்ன தலையில் வாரிக்கொள்ளப் போகிறாய்,' என்று இகழ்ச்சி செய்வான். அதற்கு தருமசீலன், "நாகலிங்கம்! அப்படிச் சொல்லாதே; தருமம் தலைகாக்கும்," என்று சொல்லி வருவான். இப்படியிருக்கும்போது ஒருசமயம் தருமசீலனும் நாகலிங்கமும் சிலமனிதர்களோடுசேர்ந்து, ஓர் ஊருக்குப் போகும்பொருட்டு இரவில் பிரயாணம் செய்தார்கள். அப்போது நடுவழியில் சிலதிருடர்கள்வந்து இவர்களை மடக்கிக்கொண்டு, பலங்கொண்டடித்து, இவர்களிடம் இருந்தபொருள்களைக் கொள்ளையடிக்கத் தொடங்கினார்கள். அவ்வாறு தொடங்கி எல்லோரிடமும் கொள்ளையடித்துவிட்டு நாகலிங்கத்தினிடம் வந்தார்கள். அவன் ஆபரணங்களை அதிகமாயணிந்திருந்தபடியால், அவற்றைத் திருடர்களுக்குக் கொடுக்கமாட்டேன் என்று பிடிவாதம் செய்தான். உடனே திருடர்கள் கோபங்கொண்டு, இடுப்பு நொறுங்கும்படி உதை உதையென்று உதைத்து, அவனிடம் இருந்தவற்றையெல்லாம் பிடுங்கிக்கொண்டார்கள். நாகலிங்கம் உபத்திரவம் சகிக்கமுடியாமல் ஒருபக்கத்தில் அழுதுகொண்டுநின்றான. அதன்மேல் திருடர்கள், தருமசீலனிடம் சென்றார்கள். அப்போது தருமசீலன், 'ஐயா, என்னை அடிக்கவேண்டாம்; இதோ என்னிடமிருக்கும் ஆபரணங்களைக் கழற்றிக்கொள்ளுங்கள்," என்றான். ஒரு திருடன் அவன் சமீபத்தில் வந்து அவனுடைய முகத்தை உற்றுப்பார்த்தான். இவ்வாறு பார்த்த மாத்திரத்தில். அவன், "ஓஹோ! இந்தப் பையன் நம்

முடைய தருமசீலன்; இவனை ஒன்றும் செய்யாதீர்கள்; இவனுக்கு ஏதாவது கொடுத்தனுப்பவேண்டும்" என்று சொன்னான். உடனே திருடர்கள் எல்லாரும் முகமலர்ந்து தங்களிடமிருந்த நாணயங்களிற் சிலவற்றை அவனுக்குக் கொடுத்து, 'நீ பயப்படாதே' என்று சொல்லிப் போய்விட்டார்கள். இந்தத் திருடர்கள், முன்னே தரித்திரப்பட்டு, பிச்சையெடுத்துத் திரிந்தவர்கள்; அக்காலத்தில் இவர்கள் பலதடவைகளில் தருமசீலனிடம் அன்னம் வாங்கி சாப்பிட்டிருந்தார்கள்; அதனாலேயே அப்பொழுது தருமசீலனை இன்னானென்று அறிந்து, அவனுக்கு உதவிசெய்து போனார்கள். தருமம் செயயக்கூடாதென்று தடுத்த நாகலிங்கமோ, அப்பொழுது தன் பொருளையும் பறிகொடுத்து உதையும் பட்டு அவமானத்தையும் அடைந்து நின்றான். தருமசீலனோ தன்னுடைய தரும குணத்தினால் அடைந்த மேன்மையைப்பற்றி மகிழ்ச்சி யடைந்தவனாய், "நம்முடைய உபாத்தியாயர், 'தருமத்தைச் செய்வதற்கு நீபிரியப்படு,' என்று அருத்தமாகிற, 'அறஞ்செய விரும்பு', என்னும் வாக்கியத்தைக் கற்றுக் கொடுத்ததனால் உண்டான பயனை இப்பொழுது நான் அடைந்தேன்," என்று குருவைப் புகழ்ந்து கொண்டான்.

" ஆறுவது சினம் "

ஒரு குடும்பத்தில் கோபாலன், பார்த்தசாரதி என்னும் இரண்டு சிறுவர்கள் இருந்தார்கள். இவர்கள் இருவரும் தினந்தோறும் பள்ளிக்கூடத்திற்குப்போய் கல்விகற்றுக்கொண்டு வருவார்கள்; இவர்கள் பிரியத்தோடு பள்ளிக்கூடம்போய் வருவதற்காக, இவர்களுடைய தாயார், ஒவ்வொரு நாளும், இவர்களுள் ஒவ்வொருவனுக்கும் காலணா கொடுத்து வருவாள்; அதைப்பெற்று இருவரும் தின்பண்டங்களை வாங்கித் தின்று மகிழ்ச்சி யடைவார்கள். இப்படியிருக்குங் காலத்தில் ஒருநாள் இவர்களுடைய தாயார் கையில் துட்டு அதிகம் இல்லாத படியால் கோபாலனுக்கு ஒரு பைசாவும், பார்த்தசாரதிக்கு ஒரு பைசாவும் கொடுத்தாள். பார்த்தசாரதி, கோபமில்லாதவனும் புத்திசாலியுமாதலால், அதைப் பிரியத்தோடு வாங்கிச் சென்றான். கோபாலனோ மிகுந்த பேராசைக்காரனும் கோபமுள்ளவனுமாதலால், "எனக்கு ஒரு பைசாவேண்டாம்," என்று சொல்லிக் கால்களை உதறி அழுதுகொண்டே முடுக்காகப் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போய்விட்டான். பார்த்தசாரதியும் பள்ளிக்கூடம் போய்த் தனக்குப் பசியெடுத்த நேரத்தில் ஒரு பைசாவுக்கு வாழைப்பழம் வாங்கித்தின்று, தன் பசியைத் தணித்துக் கொண்டான். கோபாலனோ அவனைப்பார்த்து முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தான். பசி அதிகமாய்விட்டபடியால் அவன் மிகவும் களைத்துப்போனான் பின்பு இருவரும் வீட்டிற்கு வந்தார்கள். கோபாலனுக்கு பசி அதிகமா யிருந்தபடியால் கோபத்தை யெல்லாம் ஒழித்துவிட்டு, தாயாரிடம்போய், "அம்மா! அந்த ஒரு பைசாவையாவது கொடு," என்று கேட்டான். அதற்கவள், "உனக்குப் பைசாவும் கொடுப்பதில்லை; சோறும் போடுவதில்லை," என்று சொல்லி அன்றிரவு அவனுக்கு அன்னமிடாம லிருந்துவிட்டாள். அதனால் அவன் இரவெல்லாம் பசிவருத்தத்தால் அழுதுகொண்டு தூங்காமல் படுத்திருந்து மறுநாள் விடிந்தவுடன், 'எப்பொழுது நமக்கு அன்னமிடுவார்க' ளென்று எதிர்பார்த்தவனாய், தாயார் கொடுத்த ஆகாரத்தை வெகு ஆவலோடுவாங்கி உண்டான். அதன்மேல் பார்த்தசாரதி, அவனைப்பார்த்து, "நம்முடைய உபாத்தியாயர் உபதேசித்த கோபம் விட்டுவிடக்கடவது" என்னும் கருத்தடங்கிய, 'ஆறுவது சினம்" என்னும் ஒளவை வாக்கியத்தை நீ மறந்ததினால் வந்தகஷ்டத்தை அறிந்து

கொண்டாயா?" என்று கேட்டான். அதுமுதல் கோபாலனும் கோபத்தை நீக்கிச் சாந்தமுடையவனாகி விட்டான்.

(தொடரும்)

"தமிழின் தற்கால நிலைமை"

ஏ தமிழ் நங்காய்! நம் நாட்டுச் சிறூர் சின்மாற்ருளாய ஆங்கில மங்கையை விரும்புவதெல்லாம் உத்தியோக பதவியை அடையவேண்டு மென்றேயன்றி, நின்னினுஞ் சிறந்த சொற்பொருணயம் அங்குண்டென்று நினைத்தல்ல. ஆதலின் அவர்கள் பால் உனக்கு வெறுப்புத்தோன்ற நியாயமில்லை. அன்னாய்! நின்சிறுரை மனப்பூர்வமாக ஆசீர்வதிப்பாயாக. தாழ்ந்தோருயர்வதும், உயர்ந்தோர் தாழ்வதும் காலவேற்றுமையானே. ஆகையால் நீயும் அத்தகைய காலபேதத்தின்பாற் பட்டனை. "குடை நிழலிருந்து குஞ்சரமூர்ந்தோர், நடைமெலிந்தோரூர் நண்ணினும் நண்ணுவர்" அன்றோ? வீணே கழிவிரக்கங் சொன்வதிற் பயனில்லை. ஓ தமிழணங்கே! நீ இந்நிலைமையினின்றும் நன்னிலைமையை யடையவேண்டுமானல், நின் பண்டித இரத்னங்கள் கால சுபாவத்துக்கேற்ற கடமைகளைச் செய்து நிறைவேற்ற வேண்டுமாதலால், இனி அன்னார்க்குக் கூறுவ கூறி நிறுத்துவாம்.

முற்காலத்திற் இலைமறை காய்போற் கோப்பியமாக மறைந்து கிடந்த அரிய பெரிய இலக்கண இலக்கிய நூற்களெல்லாம் சொற்ப விலைக்குக் கிடைக்கக் கூடியதான. இக்காலத்தில், தமிழ்ப் பண்டிதமணிகள் பலர் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றனர். இது நம் தமிழ் நாட்டிற்குச் சாலவும் பெருமைதான்.

ஆயினும், பெரும்பான்மையோர் தம் கல்வித் திறமையைப் பாத்திரமறிந்து உபயோகிக்காது அவமே செலவிடுகிறூர்கள். அதனால் அவர்கள் நம் தமிழ் நாட்டிற்குச் செய்யும் உபகாரம் அவலமாகிறது. காலநிலைக்கேற்ப அவர்கள் செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்தல் வேண்டும். தமிழிற் சில நூற்களையேனும் ஆரத்தீரக் கற்குமுன்னரே சுயமாக நூதன கவிகளியற்றிக் கியாதிபடைக்க வேண்டுமென்னும் ஆத்திரத்தால் ஏதோ சில செய்யுட்களியற்றி அத்தமட்டில் ஆவலடங்கித் தம் ஜனனதேசத்திற்குத் தாம் செய்யவேண்டிய பேருபகாரம் முற்றும் செய்தாயிற்றெனக் கருதிப் பேருவகையுற்றிருக்குங் கவிஞர் பலர் இக்காலத்தில் மலிந்துள்ளார். தமது கல்வித்திறன் கவி இயற்றுவதிலேயே நிரம்பிற்றென்பதே அவர்கள் கொள்கைபோலும். நம் செந்தமிழ் மாது செய்தவப்பயனாற் பூர்வத்திலேயே தெய்வத்தன்மைக் கவிஞர் பலர் தோன்றி கற்பனை, சொற்சுவை, பொருட்பொலிவு, சந்தபேதவின்பங்கள் சிறக்க, நவரசங்களும் சொட்டும் வண்ணம், அறிவிற்கெட்டுதலுக் கின்றியமையாத லௌகிக, வைதிக சம்பந்தமான நுட்பவிஷயங்கள் பலவற்றையும் புராணவிதிகாசங்களின் மூலமாகப் பத்திய ரூபத்தில் செய்தளித்துச் சென்றனர். நந்தமிழ்க் கன்னிகைக்குத் தன்கட் செய்யுணூற்கள் பலவில்லையே என்றுங் குறை என்றுமின்று. அங்ஙனமாகவும் மீட்டும் மீட்டும் தமிழாராய்வோர் யாவரும் செய்யுணூற்களே இயற்றப்புகுவதை நோக்குமிடத்து நந்தமிழ்த்தேயமே செய்யுட்களாற் பொதியப்படுமோ வென்றையமும், செய்யுளை படிக்கவறியாச் சாமானியருக்குத் தமிழிலுள்ள சொற்ப அபிமானமும் எங்கே நீங்கிவிடுமோ என்றொரு பக்கத்திற்கு பயமும் உதிக்கின்றன. அப்படித்தான் கவி யியற்றினும்,

சிந்தாமணியின் சந்தப்பொருண்மையும்
மணிமேகலையின் அணிசெழு போக்கும்

சிலப்பதிகாரத் திலக்கியச்செலவும்
திருவள்ளுவரின் ஒருமொழியமும்
கம்பன்கவியின் செம்பொருளின்பமும்
பத்துப்பாட்டின் வித்தகநடையும்
கல்லாடத்தின் எல்லாச்சிறப்பும்
இன்றோரன்ன பன்னூன்மாண்பும்
பல்லூழிகாலம் பாடுபடப்பினும்
வருமோமற்றோர் வாக்கின்வழித்தாய் ?

வாராதுவாராது. வரினும் அவற்றிற் சிறவாது. சிறப்பினும் இக்காலத்தோர்க்குச் சிறிதும் பயன்படாது. நாம் ஊகிக்கிற கற்பனைகளெல்லாம் தொன்னூற்களிலெங்கேனும் காணப்படாதிரா. ஏனெனில் நம்முன்னோர் பூரணபண்டிதர். ஸாரமான கற்பனாதிசயங்களை நம்மைக் கூறச்சொல்லி மீத்துவைத்திரார். அவர்களுடைய மிச்சிற் கற்பனைகளை நாம் நாவாற் கொள்ளாமற்றீராது.

ஆதலின், நமது பண்டிதமணிகள், தமக்கும், பிறர்க்கும் பயன்கொடாக் கவிகளை இயற்றுவதிற் காலத்தையும் புத்தியையும் வெகுவாய்ச் செலவிடாமற் பின்கண்டவிதமாகக் காலரீதிக்கேற்ற கடமைகளைப்புரிந்து ஜனனதேசத்திற்கும் தாய்ப்பாஷைக்கும் தருணசகாயம் புரியவேண்டுமாக மிகவும் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

1. சங்கமருவிய நூல்களும், அவைபோற் சிறந்த தொன்னூற்களும் யாண்டுளவோவென ஊரூராய்த்தேடிச் சேகரித்து அவற்றின் அருமை பெருமைகளையும் சொற்றொடர்ப் பொலிவையும் அரும்பதப் பிரயோகங்களையும், யாவர்க்கும் விளக்கிக்காட்டி யுரை எழுதுவதிலும், முற்காலக் கொள்கைகளையும் நாகரீகங்களையும் சரித்திரமாகத் தொகுப்பதிலும் தமது பூரண கல்வித்திறமையை உபயோகித்துத் தமிழ்நாட்டுக்கோர் பெருந்திருப்பணி செய்யும் நமது ஸ்ரீமான் மஹாமஹோபாத்தியாய V. ஸ்வாமிநாத அய்யரவர்கள்போலும், நீதிமாலினி, தத்துவதரிசனி, ஞானத்திரட்டு முதலிய உத்தம புத்தகங்களை இயற்றிய, "லோகோபகாரி" பத்திராதிபர் V. நடராஜய்யர் போலவும், நீதி, யுக்தி, தெய்வபக்தி, ஞானம் முதலியவற்றை எளியவசன நடையில் எழுதுவது.

2. ஆங்கிலத்திலுள்ள நவீனகங்கள் (Novels) போன்ற கற்பனைக் கதைகள், நமது பாஷையில் அநேகமாய் இல்லையாதலால், கற்போர்க்குச் சன்மார்க்கம், கடவுன்பக்தி, யுக்தி, ஞானம் முதலியன மேம்படுமாறு செந்தமிழ்நடையில் இரசாலங்காரம் நிறைய முன்பின் முரணுறாமல் இக்காலத்தோர் நம்பக்கூடிய விதமாய் எழுதும் ஸ்ரீமான். ஆரணி குப்புசாமி முதலியார் அவர்களைப்போல் எளியநடையில் எழுதுவது.

3. ஏனையபாஷைகளில் உள்ளனவும், இதுகாறும் நம் பாஷையில் மொழி பெயர்க்கப்படாதனவுமான இராசயன, பௌதிக, ககோல, கிருஷிக, கணித சாஸ்திராதிகளை மொழிபெயர்ப்பது. (இது பிறபாஷைகளில் விற்பனரும், தாய்ப்பாஷையில் அபிமானமுமுள்ள கல்விமான்களால் மாத்திரம் செய்யக்கூடியது.)

4. தாய்ப்பாஷைப் பத்திரிகைகளை பல்குவித்துப் போஷிப்பது, உபயோகமுள்ள விஷயங்களை எழுதி விஷயதானம் செய்வது.

இவைபோன்ற காலரீதிக்கேற்ற கடமைகளை யூகித்துணர்ந்து ஜனனதேச சகோதர சகோதரிகளுக்கும், நமது பாஷைக்கும் கண்ணியத்தையுண்டாக்கும் புண்ணியத்தை மையாமேம்படி கருணாநிதியை பிரார்த்திப்போமாக. சுபம் !

புதூர் S. ஜெகந்நாதன்.

குறிப்பு:—இதில் பெரும்பான்மை "மதுரை வித்யாபாநு" வி னின்றும் எடுத் தெழுதப்பட்டது. (S. ஜெ.)

வைப்பு

106-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.

இதுகாறும் கூறியவற்ற லறம்புரிவ தத்தியாவசிய மென்பது பெற்றும். இது எம்மதத்தினர்க்குஞ் சம்மதமானதே.

பொதுவாக நோக்குமிடத்து யாவருமே தரும மியற்றக் காண்கின்றோம். யாவராலும் உலோபியெனக்கருதப்படுபவனும், அறம்புரிவ தினோர்க்குங் கட னென்கின்றான். ஆயினும் தருமத்தின் சொரூபம் இன்னதென் றறிந்தோர் மிகச் சிலரேயாவர்.

தருமமானது பாத்திரா பாத்திரமறிந்து செய்யப்படவேண்டியது. சற் பாத்திரங்களுக்குக் கொடுக்கும் தருமமே பயனளிப்பது. அபாத்திரதானம் ஆபத்திற்கிடமே.

புண்ணியவானாகிய பிரபு ஒருவர் தம்மிடம் வந்திரந்தானொருவனுக்குச் சிறிது பொருள் தந்தார். அவ்வறியவன் அப்பொருளைக் கைக்கொண்டு 'இதை என்னசெய்வது. பசியின்பொருட்டு எதையேனும் வாங்கிப் புசித்துவிட்டோ மாயின் பயனில்லை. யாகையால், இதைக்கொண்டே ஓர்தொழிலிற் பிரவே சிப்போமெனக் கருதியவனாய், அப்பணத்திற்குத் தூண்டில்முள் முதலிய வாங்கி, நாகப்பூச்சிகளையும் சேகரித்துக்கொண்டு, ஏரி தடாகங்களுக்குப்போய் அமோகமான மீன்களைப்பிடிப்பதும் விற்பதுமாயிருந்து, சிறிதுகாலத்திற்குள் திரண்ட செல்வவந்தனானான். இவ்வாறு இவனியற்றிய கொடும்பாதகத்தொழி லுக்குக் காரணமாயிருந்தவர் மேற்படி பிரபுவேயாகையால், அவர் மறுமையில் நிகரிலா நிரயத்தாழ்ந்து வருத்தமடையநேரிட்டது" என்பதாக ஓர்கதையும் கூறுவதுண்டு. "பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடு," என்னும் பழமொழியும் இதனை வலியுறுத்தும்.

இன்னும் அவ்வகைத் தானம் புரிவதால் தேசாபிவிருத்தியையும் தடுத்த வர்களாகிறோம். எத்தனையோ கோடிஜனங்கள் நன்றாய் உழைத்துப் பிழைக் கக்கூடியவர்களாயிருப்பினும், சோம்பல் முதலிய துர்க்குணங்கள் காரணமாக சந்நியாசிகளென்றும், சாமிகளென்றும் பெயர்கள் புனைந்து ஜனங்களை ஏமாற் றிப் பிழைக்கின்றனர். இவர்களது ஒழுக்கங்களை உய்த்து உணர்வோமாயின் உண்மை விளங்கும். பொய்யடிமையில்லாப் புனிதரின் பெருமையைப் போக் கக் காரணபூதர்களாகிய இப்போலிகளை குலத்தைக்கெடுக்கவந்த கோடரிக்காம் புகளென்னின் மிகையாகுமோ? "ருசிகண்ட பூனை உறியை உறியைத்தாவு மாம்" என்பதுபோல் இதுவே சுகஜீவனமென் றனுபவமாயறிந்தோர்களல் லரோ இவர்கள்! "பிச்சைச் சோற்றுக்குப் பேச்சில்லை எச்சிலை," பிச்சை சோற்றுக்குப் பஞ்சமுண்டோ? சம்சாரசகிதமாய் கூட்டங்கூட்டமாய்ப் புறப் படும் போலிச்சந்நியாசிகள் "தான்கெட்ட குரங்கு வனத்தையும் கெடுத்தது" என்பதுபோல் தங்கள் பிள்ளைகளையும் இத்தொழிலிலேயே பயிற்றுகின்றனர். இவர்களது சுகத்தைக் காணும் இன்னோரன்னோரும் இதையே மேற்கொள் கின்றனர். இவர்களது சிறப்பினைக் கூறப்புகின், "பன்னியுரைத்திடிலோ பாரதமாம்," என்றவாறு மிகப் பெருகுமாதலின், விரிவஞ்சிவிடலாயிற்று. திருத்தணிகை, திருப்பதிமுதலாகிய க்ஷேத்திரங்களில் உத்ஸவகாலங்களில் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாய்க் காணலாம்.

அந்தோ! நாம் பாடுபட்டுத் தேடும்பணத்தைப் பாழிலாயிழக்கவேண்டும். இத்தகையோர்க்கு என் தருமம் செய்யவேண்டுமோ தெரியவில்லை. நெல்லுக் கிறைப்பதே நீரன்றிக் காட்டு மூன் புல்லுக்குமிறைப்பரோபோய், ' தீவினைவிட் டிட்டல்பொருள், ' என்றபடி நன்மார்க்கத்திலாக்கிய செல்வத்தை அகப்பற்று, புறப்பற்றுக்களாகிய யான், எனது என்னும் அகங்காரமமகாரங்களை யறவே யொழித்து முக்குற்றங்களைக்காய்ந்த அருந்தவத்தினரைத்தேடி பயபக்தி விசுவாசத்துடன் வேண்டி யளித்தல்வேண்டும். இதுவே தலைப்படுதானமென்னப் படும். இதுவே இம்மை மறுமைப் பயன்களை யெளிதிலளிக்கவல்லது. முடம், மொண்டி, குருடுமுதலிய ஏழை எளியோர்க்கு சிறுமைகண்டிரங்கிக் கொடுத்தல் இடைப்படுதானமாகும். இவைகட் கன்னியமானவையெல்லாங் கடைப் படுதானமே.

மற்றுமோர் விஷயத்தை வரையாமல் விடக்கூடவில்லை. விசேஷகாலங்களில் ஆங்காங்கு நடைபெறும் சமாராதனைகளில் அநேகர்க்கு அன்னதானம் புரிகின்றனர். பெரும்பான்மையும் நல்ல அந்தஸ்திலுள்ள அந்தணராதிய வருணத்தினர்க்கே அறுசுவையோடுங்கூடிய நால்வகையுண்டியும் நயந்தளிக்கப்படுகின்றன. வறியோர்க்கு வெறும் புற்கையும் மீகின்றாரில்லை. *இஃதென்னோ இதுவுந் தருமத்தின்பாற் படுமோ?

" வறியார்க் கொன்றீவதே யீகை; மற்றெல்லாம்
குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து " என்னும்

அருமைத் திருவாக்கை யறியார் போலும்.

அறம்புரிவோர் அனுசரிக்கவேண்டிய விதிகளும் சிலவுண்டு.

பிறரால் புகழப்படவேண்டுமென்றேனும், பிரதிபலன் கருதியேனும் புரியாது, வாய்மை, பொலிவு, அடக்கம், ஆஸ்திகபுத்திமுதலிய நற்குணங்கள் வாய்ந்து மனச்சுத்தியுடையரா யிருத்தல்வேண்டும்.

கற்றதங் கல்வியும் கடவுள் பூசையும்
நற்றவ மியற்றலும் நவையில் தானமும்
மற்றுள வறங்களும் மனத்தின் பாலழுக்
கற்றவர்க்கே பயனளிக்கு மென்பரால். "

என்ற ஆன்றோர் வாக்கே ஒன்றிய சான்றாம்.

மனத்துக்கண் மாசற்றிருத்தலே அறத்தின் உண்மைச் சொரூபம். அழுக்காறு, அசத்தியம்முதலிய துர்க்குணங்கள் வாய்க்கப்பெற்றுள்ளாரொருவன் எத்துணை யறம்புரியினும் என்ன பயனுடைத்தாம். வேதங்களில் விதித்துவரை யறுக்கப்பட்டதன்றோ " அறம் " என்பதன் பொருள். அறு—பகுதி. அம் விகுதி. எதிர் பதம்; மறம். விலக்கப்பட்டது; அதாவது மறுக்கப்பட்டது என்பது பொருள் மறு—பகுதி. கொடுத்தற்றொழிலால் மாத்திரம் அறத்தின் பயனடையலாமெனில், அது செல்வவந்தராகிய ஒருசாரார்க்கன்றோ அமையும், தன் குடும்ப சவரக்ஷணைக்கும் போதாத சொற்ப வருவாயுள்ள குணசீலனின் கதியென்ன? இதனால் முன்கூறியது மறுக்கப்பட்டதாகாது. மனமாசகன்றால் தருமகுணம் தானேதோன்றும். இதுபற்றியே பொய்யாமொழியாரும்

அழுக்கா றவாவெகுளி யின்னாச்சொல் நான்கும்
இழுக்கா வியன்ற தறம். "

என்றார்.

* ஆகலின் தினைவிதைத்தவன் தினையறுப்பான்; வினைவிதைத்தவன் வினை

யறுப்பான், என்னும் பழமொழிப்படி இம்மையினியற்றிய புண்ணியபாபங் களின்படியே மறுமையில் இன்பதுன்பங்களை யனுபவிக்கவேண்டியவர்களா யிருத்தலின்; மனம் வாக்கு காயம் என்னும் திரிகரணங்களையும் பரிசுத்தமா யிருக்கச்செய்து அறம்முதலியன அன்பினாற்றின் அதுவே நாம் சேகரிக்கும் மறுமையின் வைப்பாகும். அறத்தால் வருவதே யின்பம்.

எப்பொருள் யார்யார் வாய்க்கேட்பினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

பூ. ஸ்ரீநிவாசன், ராணிப்பேட்டை.

* குறிப்பு.—நமது நண்பர் கூறுகிற இவ்விஷயத்தைத் திருஷ்டாந்தமாய்ச் சென்னையில் அடிக்கடி காணலாம். இங்குள்ள செட்டிமார்களாகிய வர்த்தகச் செல்வர்கள் விசேஷ தானதருமங்களைச் செய்கிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் பிராம்மணரையன்றி மற்றை வருணத்தார்க்கு தருமம் செய்யின் அது பய னில்லையென்று கருதுகிறார்கள் போல் காண்கிறது. அதிலும் உயர்ந்த காஞ்சி புரப் பட்டுவேஷ்டியைப் பஞ்சகச்சம் வைத்து உடுத்திக்கொண்டு மேலுக்குக் காசி துப்பட்டா அல்லது விலையுயர்ந்த காஸ்மீரச் சால்வை யணிந்து கையில் தங் கக் காப்பு கொலுசு மோதிரங்க ளணிந்துகொண்டிருக்கும் பிராம்மணர்களையே உள்ளே யழைத்து 2, 3, 4, 5, ரூபாய் தட்சிணை யளிக்கிறார்கள். சாப்பாட் டிற்கே கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு கந்தல் துணியை யுடுத்திவரும் பிராம்மணர்க்கு வாசற்படியிலேயே 2 அணா 1 அணா கொடுக்கிறார்கள். பிராம்மணரல்லாதாரி லேயே மிக்க பரிதாபமான ஏழைகளிருக்கிறார்க ளென்பது உண்மை. அந்தோ இத்தகைய தருமத்தால் பயனுண்டோ?

பத்திரிகாசிரியர்.

கார்த்திகை தீபதரிசனம்.

அக்நி.

“ தீத்தானுங் கண்ணிலே தீத்தானுங் கையிலே
தீத்தானுமுன்றன் சிரிப்பிலே—தீத்தானும்
மெய்யெலாம் புள்ளிருக்கு வேளூரா வுன்னையிந்த
தையலா ளெப்படி சேர்ந்தாள்.”

காளத்தி கண்டத்தே காளத்தி நெற்றியிலே
காளத்தி யுன்றன் கரத்திலே—காளத்தி
அங்கமெங்கும் வெவ்வழலை யாற்றினுண் ஞானப்பூங்
கங்கையெனும் பெண்ணொருத்தி கண்டு. (கு. புலவர்)

அக்நி, நெருப்பு, வன்னி, கொடுவேலி, செந்தீ, எரி, அங்கி, தபனன், வேத யோனி, இவை யாவும் ஒருபொருட் சொற்கள்.

அக்நியை மூன்று ரூபமாகப் பிரித்து படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் மூவகைத் தொழிலையும்கொடுத்து சோமன், சூரியன், அக்நி என்ற பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறது. சந்திரனை இடக்கண்ணாகவும் சூரியனை வலக் கண்ணாகவும் கூறுவார்கள்.

பஞ்சவர்கள் பத்தினியாகிய துரோபதையும், மீனாட்சியும், வீரபத்திரக் கடவுளும், தபனனென்னும் மனுமகாராஜாவின் தந்தையும், பிருகு மகாரிஷியும், ஆங்கிரஸ் மகாரிஷியும், கவி என்னும் ரிஷியும், உக்கிரகுமார பாண்டியனும்

இன்னும் அனந்தமானவர்களும் செந்தழலினின்று வெளி தோன்றினதாக புராண இதிகாசங்கள் கூறுகின்றன.

இழிகுலமொழிந்து ஸ்ரீ நடராஜப்பெருமானை அடைய நந்தனென்னும் பக்தன் செந்தீனலில் மூழ்கிப் பரிசுத்தனானான். ஸ்ரீ ஜானகி தன் கற்பிற்குப் பங்கமில்லை எனக் காட்டும்பொருட்டு அக்நிப்பிரவேசமாகி நிதர்சனம் செய்தாள். கற்புடையமங்கையர் உயிர்துறந்த தன் கணவருடன் உடன்கட்டை ஏறி விண்ணுலகம் அடைந்தார்கள். புகழ்சோழ நாயனாரும் கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்நியில் மூழ்கி திருவருளை யடைந்தார். நம் நாட்டிலே, எங்கள் குலதெய்வமென்றும், பெண்தெய்வமென்றும், தீப்பாஞ்சி யம்மன் என்றும் அநேகர் நாமமிட்டு வணங்கிவருகிறார்கள். தங்கள் தங்கள் வம்சத்திலே ஒரு பெண்பால் அக்நிப்பிரவேசமாகி விட்டதாகவும், அந்தப்பெண் தேவாம்சமாக இருந்து தங்கள் குடும்பங்களை ரக்ஷிப்பதாகவும், அநேகர் சொல்ல நாம் கேள்வியுற்றிருக்கிறோம். நம் இந்துதேச சகோதரர்கள் இறந்தவர்களைத் தகனம் செய்யும் கோட்பாடுகளையும் உடைத்தாயிருப்பதன் கருத்தைக் கவனித்தால், மாண்டவர்களைப் பரிசுத்தம்செய்யும் தன்மை அக்நிக்கு இருப்பதாகவே யூகிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

“ கடையுகத்தினிற் பொழில்க ளேழையுங்
கனல்கொளுத்திய சுடலை யம்பலத்
நடலைபூசி யென்னம்மை
காணகின் றுடைமையன்.”

ஸ்ரீ சிவபரஞ்சுடர், மயானத்தில் வாசம்செய்பவர் என்றும், சுடலையின் சாம்பரை விபூதியாக அணிபவர் என்றும், சுடலை யம்பலத்தில் நடிக்கும் நடராஜன் என்றும் கூறுவதால், சிவபெருமான் இறந்தவர்களைச் சுடலையிலிருந்து பரிசுத்தர்களாகச் செய்வதாகக் கருதவேண்டும்.

இவ்வுலகமே காமத்தீயால் உற்பத்தியாகி கோபத்தீயால் நாசமாகிறது. காமம் என்றால் ஆசை, அவா, காதல் என்று பொருள்படும். அக்நியின் அம்சம் அதிகப்பட்டாலொழிய காதலுண்டாகாது. இச்சையில்லாவிடின் உலகமேது. அக்நியின் கனி அவா! இத்தக்காதல் இல்லாத ஜீவர்கள் உலகத்திலுண்டோ.

“ ஆதியே யண்டமு மனைத்து மாயொளிர்
சோதியே கொன்றையந் தொங்கன் மௌலியாய்
வாதியே மரகதவல்லி யானொரு
பாதியே பவளமாம் பரமரூபியே.”

“ பையரா வணிமணிப் பவளமேனியாய்
செய்யவாய் மரகதச் செல்வி பாகனே
ஐயனே சேவடி யடைந்த வர்க்கெலா
மெய்யனே யெங்குமாய் விளங்கு சோதியே.”

என்னும் பாரதத்தாலும் சகலமும் வன்னிமயமெனத் தெற்றெனப் புலனாகிறது.

தேவார திருவாசக திருவருட்பாக்களில் பொதிந்து இருக்கும் தெய்வத் திருவருளாளர்கள் அருளியபாக்களில் சிலவற்றை ஈண்டு குறிப்பிடுவோம்:—

“ சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே
சுரிகுழற் பணைமுலை மடந்தை பாதியே ”

“ பாரிடை யைந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி
நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி
தீயிடை மூன்றாய் திகழ்ந்தாய் போற்றி

வளியிடை யிரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி
வெளியிடை யொன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி "

" வானாகி மண்ணாகி வெளியாகி யொளியாகி
யூனாகி யுயிராகி யுண்மையுமா யின்மையுமாய் "

" வேதமும் வேள்வியு மாயினார்க்கு
மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையு மாயினார்க்குச்
சோதியு மாயிருளாயினார்க் * * "

" ஒருசுடரா யுலகேழு மானான் கண்டாய் "

" சொல்லானைச் சுடர்பவளச் சோதியானை "

" விட்டுருவங் கிளர்கின்ற சோதியானும் "

" செவிகாள் கேண்மின்களோ—சிவனெம்மிறை செம்பவள
எரிபோன் மேனிப்பிரான்—திறமெப்போதும்
செவிகாள் கேண்மின்களோ "

" எரிசுடராய் நின்ற விறைவாபோற்றி "
நீராகி நீறுமுழு நெருப்புமாகி "

என்ற திருவாசகங்கள் ஏழுலகங்களும் அக்நிமயமெனத் தெளிவுறுத்துகின்றன. சிவபரஞ்சுடர் தன்மயமாகவே பிரபஞ்சத்தை உற்பத்திசெய்துளர். இந்த வியாசத்தின் தலையங்கத்தில் கொடுத்திருக்கும் காளமேகப்புலவர் பாடலைக் கவனித்தால் நமக்கே ஓர் ஆச்சரியத்தை யளிக்கும். நாம் எல்லோரும் அக்நியின் அம்சமாகிய சிவபரஞ்சுடரின் சேய்கள் என்பதற் கய்யமுண்டோ ?

ஸ்ரீராமபிரான் ராக்ஷதர்களைக் கொன்றபாவம் நிவர்த்தியாக அக்நியினால் யாகம் செய்தார். பஞ்சவர்கள் தங்கள் பாவம் நீங்க அஸ்வமேதயாகம் செய்தார்கள். ஜெனமேஜெய மகாராஜன் சர்ப்பயாகம் செய்தான். சாண்டிபன் காண்டாவனத்தை அக்னிக்கிரையா யளித்தான். தபசிரேஷ்டர்கள் அக்நியின் வலிமையால் சித்தியடைந்தார்கள். நாம் மணஞ்செய்யுங்காலத்து ஓமம்வளர்த்தி அக்நிசாக்ஷியாக திருமங்கல்யதாரணம் செய்கிறோம். அருணன் ஒளியற்ற காலங்களில் தீபமே உதவிசெய்கிறது. மாரியம்மன் முதலிய உற்சவகாலங்களில் தீச்சட்டி பிரார்த்தனைக்காரர்கள் நெருப்பைப் பிரார்த்தனைக்கு உபயோகம் செய்வதையும், திருக்கழுக்குன்றத்தில் மழுவைத் தழுவுவதும், மஹமதியர்கள் தீக்குழி இறங்குவதையும் நோக்கும்போது அக்நி எவ்வளவு முக்கியமானதெனத் தெரியவருகிறது. நம்மை உற்பத்திசெய்ததும் நெருப்பு, நம்மை வளர்ப்பதும் நெருப்பு, நன்மை நோய்கொடிக்குள்ளாக்கிக் கொல்லுவதும் நெருப்பே !

சகோதரர்களே! எல்லாம் நெருப்பின் மயம் என்று சொல்லிவிட்டோம். ஆனால் அநேகருக்கு மேலே செப்பிய விஷயங்களில் சங்கை தோன்றலாம். அக்நி எங்கும் நிறைந்துள்ளதற்கு சில திருஷ்டாந்தங்களைச் சொல்லி அதன்மேல் இவ்வியாசத்தை முடிப்பாம்.

சகலருக்கும் தெரிந்துள்ள உவமானங்களையே, குறிப்பிடுகிறோம். மூங்கில் மரங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று உராய்ந்துகொண்டு தீப்பிடித்துக்கொள்வதைக் கண்டும் கேட்டுமிருக்கிறோம். வன்னிமரமும் இவ்விதமே. கற்களை கற்களைக் கொண்டே அடிப்பதினால் நெருப்புண்டாகும். மேகத்திற்கு மேகம் மோதுவதால் நெருப்புண்டாவதையும் இடி மேழேவிழுந்து நெருப்புப்பற்றி எரிவதையும் கண்ணுற்று இருக்கிறோம். " நித்தானுங்கண்ணிலே " என்றார். ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டுக் கொள்ளும்போது சண்டையிடுபவர்களின் கண்ணில் கோபாக்கினியைக் காணலாம். கோபாக்கினி தணல் கொண்டெரியும்,

மன்மதனை ஈசுவரன் கண்ணால் எரித்ததால் அக்கினி கண்ணிலிருக்கிறது. "நித்தாலும் கையிலே" என்றார். இருகரங்களையும் ஒன்றோடு ஒன்று சேர்த்து தேய்த்துக் கொண்டிருந்தால் அஸ்தத்தில் நெருப்புண்டாவதைக் காணலாம். தாருகவனத்து ரிஷிகள் ஈசுவரன்மீது விடுத்த அக்கினியை கரத்தில் ஈசுவரன் வைத்திருக்கிறார். "நித்தாலும் உன் சிரிப்பிலே" என்றார். சிரிப்புகளில் பலவிதமுண்டு. சந்தோஷச்சிரிப்பு, ஆனந்தச்சிரிப்பு, பரிகாசச் சிரிப்பு, காமச் சிரிப்பு, ஒப்புச் சிரிப்பு, பொய்ச் சிரிப்பு, வஞ்சகச் சிரிப்பு, சீற்றச் சிரிப்பு, முதலியவைகள். இவைகளில் சீற்றச் சிரிப்பினிலேயே அக்கினி நிறைந்திருக்கிறது. சீற்றச் சிரிப்பில் அக்கினி நிறைந்திருப்பதால் பகைகொண்டவரை நாசம் செய்யும். சிவ பரஞ்சுடர் திரிபுரத்தின்பேரில் கோபாவேசங்கொண்டு சிரித்தார். அக்காலத்தில் திரிபுரம் தகனமானது, "நித்தாலும் மெய்யெலாம்" என்றார். ஒருவனைநோக்கி அடே! உனக்கு வெட்க மில்லையா? மான மில்லையா? ரோஷ மில்லையா? உன்தேகத்தில் குளிர்ந்த ரத்தமா ஓடுகிறது? என்ற கேள்விகள் அநேகர் கேட்பதுண்டு. இக்கேள்விகளின் உட்கருத்து என்னவென்றால், உன்னிடத்தில் அக்கினி இல்லையா? என்ற கேட்ட கேள்வியேயாகும். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கீதையில் அர்ச்சுனனை நோக்கிச் சொல்லுங்காலத்து, "ஏ, அருச்சுனா! இந்த பேடித்தன்மையை எவ்விதம் கொண்டாய் (குளிர்ந்த ஜலத்தை எவ்விதம் சம்பாதித்தாய்) பகைவரைத் தகிக்கும் அக்கினி உன்னிடமில்லாமலாபோயிற்று" என்று கேட்டனர். நம் தேகத்தில் உண்டாகும் வியர்வை எக்காரணத்தால் உண்டாகிறது என்ற கவனித்தால் நம் சரீரத்தில் நெருப்புநிரந்தரமெனத் தெரியவரும். ஈசுவரன் கார்த்திகை மாசத்து பௌர்ணமையன்று திருவண்ணாமலையில் மால் அயன் இவர்களுக்கு மத்தியில் அக்கி ரூபமாக எழுந்தருளவில்லையா? நாமும் நாளதுவரை கார்த்திகை உற்சவத்தை தீபங்களை வரிசையாகவைத்து அகங்களிலும் ஆலயங்களிலும் கொண்டாடவில்லையா? மதுரை, திருப்பரங்குன்றம், திருவண்ணாமலை முதலிய ஸ்தலங்களில் கார்த்திகைமாசத்து பௌர்ணையன்று தீப ஒளியால் சிங்காரிப்பு செய்திருக்கும் காட்சியை என் ஒரு நாவால் சொல்லப்போமோ? ஜனங்களின் திரளைக் கணக்கிட முடியுமோ? ஈசுவரன் தான் அக்கினிமயமெனக் காட்டும் பொருட்டு அக்கியாக காட்சி கொடுத்தனர். ஈசுவரனுக்கு அழலாடி எனப் பெயரும் வழங்குவது இக்காரணத்தினாலேயே.

மானிடனாக உற்பத்தியான ஒவ்வொருவனும், அக்கினியைப் பூசிக்கவேண்டும், அக்கினியை வணங்கவேண்டும், தீபஒளியைத் தரிசிக்கவேண்டும், அக்கினி வடிவமாகவேண்டும் என்றே நம் வேதம் கூறுகிறது.

வேள்வி செய்யாதவன் சுத்தமில்லாத ஆன்மாவையுடையவனாய்க் கிழிந்த இலைகளைப்போல் விழுந்துவிடுவான் என்றும், யாருக்கு அக்கினி ஹோத்திரமில்லையோ, ஹோமமில்லையோ, அவை அவனுடைய புண்ணியலோகத்தை ஏழு தலைமுறைவரையில் கெடுக்கின்றன.

என்னருமைச் சகோதரர்களே! அக்கினியின் மகிமையை அறியாமல் கைநழுவவிட்டு புதியநாகரீகமென்னும் மாய்கையைக் கைப்பற்றி யுள்ளீர்கள் தாய்ப் பாஷையை யலக்ஷியம்செய்யும் மதியீனம் ஏன் வந்தது? விவாகம் செய்யும் பெண்ணின் பெற்றோர்களிடம் வரதக்ஷிணைவாங்கும் காரணம் யாது? சகோதரர்களே! விளக்கின் வெளிச்சத்தில் மடியும் விட்டில் பூச்சியைப் போன்று, மேல்நாட்டார்களின் நல்ல கொள்கைகளை அநுசரிக்காமல் அவர்களின் வெளிவேடை யுடைபாவனைகளை மட்டும் அநுசரிக்கக் கற்றுக்கொண்டீர்களே! உங்கள் கோட்பாடுகளை மறந்தீர்களே! ஐயோ, பரிதாபம்!

பிரிதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் பஞ்சபூதங்களில் நீங்கள் எதனைக் கைப்பற்றி யுள்ளீர்கள் மேல்நாட்டார் எதனைக் கைப்பற்றி யுள்ளார்கள் என்பதை கவனித்தீர்களா? சகோதரர்களே! உங்கள் சுயரூபத்தையும், உங்கள் கடவுளையும் மறந்துவிட்டீர்களென்றே சொல்லத்தகும். ஆகவே நீங்கள் பிரிதிவியின் அம்சம் ஒன்றைமட்டும் கைப்பற்றி யுள்ளீர்கள். மேல்நாட்டார் அப்பு, தேயு, வாயு மூன்றையும் கைக்கொண்டு ஐந்தாவதாகிய ஆகாயத்தையும் அடைய முயற்சிக்கிறார்கள். "புலித்தோலை போர்த்தியுள்ள பசுவின்" கதை போல் நம்மவர்களில் அநேகர் ஐரோப்பாவின் நடையுடைகளைப்பின்பற்றி யுள்ளார்கள். நாகரீகம், கைத்தொழில், கல்வி, என்று அடித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். சோதரர்களே! நீங்கள் உங்களால் புறக்கணித்து தள்ளப்பட்ட அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் ஆகிய நான்கையும் எக்காலத்தில் திரும்பக் கைகொள்ளுவீர்களோ, அக்காலமே நீங்கள் மேன்மையடையும்காலம். அதுவரை நீங்கள் கீழான ஸ்திதியிலேயே இருப்பீர்கள் என்பது உண்மையிலும் உண்மையே.

சகோதரர்களே! உங்கள் மகிமை எல்லாம் போய்விட்டது. அஞ்ஞானம்அதிகரிக்கவே ஒருவனை ஒருவன் மோசம்செய்யவும், திட்டவும், வெட்டிக்கொண்டு சாகவும் நேர்ந்தது. இப்போது நம் சகோதரர்களில் சிலர் திராவிடக்கக்ஷியார் என்றும், சிலர் சுராச்சியக்கக்ஷியார் என்றும் கிளம்பியுள்ளார்கள். இவர்கள் இருவர் சொல்லும் நியாயங்களிலும் சில நீதியாகவும் சில அநீதியாகவும் உள்ளன. இக்கக்ஷி கிளம்பியதற்குகாரணம் என்னவெனில், பூர்வீகக்கொள்கையைவிடுத்து மேல்நாட்டு வேஷத்தை அணிந்ததே காரணம். நீங்கள் உங்கள் முன்னோர்கள் கண்டு அநுபவித்துவந்ததைச் சொல்லக் கேட்டு மனப்பாடம் செய்துகொண்டு வாய்த் தம்பட்டம் அடிக்கிறீர்கள். உண்மையில் நீங்கள் நமது முன்னோர் வழியில் நடக்கிறீர்களாவென்று மனதாரச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

சோதரர்களே! நம் தந்தையாகிய சிவபராஞ்சுடாரின் சொரூபமாகிய அக்கினியை பயபக்தியுடன் திரிகாலமும் வழிபடவேண்டும். வேள்விசெய்து புசிக்கவேண்டும். நாம் எத்தொழில் செய்தாலும் அத்தொழில்களுக் கெல்லாம் அக்கினியே மூலாதாரமாக இருக்கவேண்டும். வீட்டைவிட்டு நீங்கித் துறவறம் கொள்பவர்கள் அக்கினியை ஆதாரமாகக்கொண்டு தபசுசெய்யவேண்டும். இல்லறவாசிகள் தங்கள் அகத்தில் தணல் கொண்டெரியும் அக்கினியை வணங்கவேண்டும். இவ்விதம் நாம் கைக்கொண்டால் முன்னுக்கு வருவோம். நம்மினும் மேலோங்கியிருக்கும் நாட்டார்களுடைய ஆசாரங்களில் நமக்குத் தகாதவைகளையெல்லாம் பின்பற்றும் கொடிய பழக்கத்தை அடியோடறவேவிட்டு, அவர்கள் எத்தகைய முயற்சிகளால் முன்னுக்கு வந்தார்களென்பதைக் கண்டறிந்து அம்மார்க்கங்களைப் பின்பற்றி நடவுங்கள். ஒருவர்மீதும் குற்றஞ் சொல்லாதீர்கள்.

பிழையுளதேல் ஆன்றோர் பொறுக்க.

எஸ். அயோத்திராம்.

குறிப்பு:—இந்த அருமையான வியாசத்தில் அடங்கியுள்ள விஷயங்கள் மிக்க கவனத்தோடு பன்முறை வாசித்து சிந்தித்து உணரத்தக்கவையாகும். இதில் பிரத்தியட்சத்திற்கும் ஜடசாத்திரங்கட்கும் பொருத்தமானதோர் பெரிய உண்மையடங்கி யிருக்கிறது. அக்கினியே உலகிற்கு ஆதாரபூதமாயிருக்கிறதென்பதை நமது நண்பர் சமயோசிதப்படி போதியமட்டும் விவரித்துக் கூறியுள்ளாராதலின் நாம் அதிகமாய்க் கூறவேண்டியது அவசியமில்லையாயினும் இரண்டொரு அத்தாட்சிகளை மட்டும் குறிப்பிட விரும்புகிறோம்.

பஞ்சபூதங்களும் எந்த முறையாய் உற்பத்தியாயினவோ அந்த முறைப்படியே யந்தியத்தில் ஒடுங்குகின்றன. ஆதலின் வெளிக்குப் புலப்படும் வரையில் பிருதிவி அப்புவிலும், அப்புதேயுவிலும் ஒடுங்கியபின் தேயுவாகிய அக்கினி வாயுவில் ஒடுங்க வாயு ஆகாயத்திலொடுங்கிவிடுகிறது. நாம் இதுவரையில் மட்டுமே கவனிப்போம். அக்கினி வாயுவில் ஒடுங்குகிறதெனின் சூக்கும அக்கினியாய் மாறிவிடுகிறது. அதற்கே பிராணவாயு (Oxygen) என்று பெயர். இந்தப் பிராணவாயுவே அதாவது இந்த அக்கினியே யில்லாவிட்டால் உலகம் ஒருவினாடிகூட நிலைபெறாது என்பது யாவரு மறிந்தவிஷயம். ஜடசாத்திரக்காரர் பிராணவாயு அக்கினியல்லவென்று சற்று வித்தியாசமாய்க்கூறக் கூடுமென்றாலும், இது அக்கினிக்கு உயிர் என்பது பிரத்யக்ஷம். பிராணவாயுவின்றேல் அக்கினி யணைந்துபோம். ஆகையால் பிராணவாயு, தன் சக்தியை வெளியிடாது உள் ளடக்கிக்கொண்டிருக்கும் அக்கினியே யாகும். அதனால் அதைத் தொட்டாலும் சுடாது.

இதுமட்டுமல்ல: கட்புலனுக்குத் தோற்றுகிறவரையில் பார்த்தால் உலகில் ஓரறிவுமுதல் ஆறறிவுவரையிலுள்ள சர்வஜீவராசிகளுக்கும் ஜலமே ஜீவாதாரமென்று புலப்படுகிறது. அவ்வாறே ஆன்றோர்களும் கூறியிருக்கிறார்கள்.

அந்த ஜலத்திற்கே அக்கினி யுயிராயிருக்கிறது. பிராணவாயுவும் (Oxygen) ஜலவாயும் (Hydrogen) ஆகிய இரண்டு வாயுக்களின் கலப்பில் ஜலம் உண்டானது. ஆதலால் வாயுரூபமாய் மாறிவிடக்கூடியது. இவ்வாறே யெல்லாபூதங்களும் ஒன்று மற்றொன்றாய் மாறக் கூடியனவே. இதைப்பற்றி பின்னால் கூறுவாம். ஜலத்திலுள்ள அக்கினி அவ்வியக்தமாய் (தன் சொரூபத்தைக் காட்டாது உள்ளடங்கி விடல்) விட்டால் அதாவது அதிலுள்ள உஷ்ணம் எடுத்துவிடப்பட்டால், ஜலம் திரவவுருவம் நீங்கி கல்போன்ற கடினரூமாய் மாறிவிடுகிறது. அந்தநிலைமையில் அது ஒன்றுக்கும் பயனில்லை. இறந்தது மாதிரியே. அதில் உஷ்ணம் சாதாரண அக்கினியேயாவது, பிராணவாயுரூபமாய்ச் சாதாரணவாயுவோடு கலந்திருக்கும் அக்கினியாவது, அல்லது வேறு எவ்வித உஷ்ணமாவது தாக்கினாலன்றி (அக்கட்டியிலடங்கியுள்ள சூக்கும அக்கினி தொழிற்பட்டு) அதுபழைய திரவ உருவத்தை யடையாது. இதனால் ஜலத்திற்கே யக்கினி உயிராயிருக்கிறது என்றறியலாம்.

இதை யிம்மட்டோடு முடித்து நமது நண்பர் தமது வியாசத்தின் பிற்பாகத்தில்கூறிய பூதங்களைக் கையாளும் விஷயத்தைப்பற்றி சிந்திப்பாம்:—

பூதங்களில் சூக்குமபூதங்களென்றும் (கண்ணுக்குத் தோன்றாதவை) ஸ்தூலபூதங்களென்றும் இருவகை. சூக்குமபூதங்களிலிருந்தே ஸ்தூலபூதங்கள் உற்பத்தியாயின. இவற்றின் உற்பத்தி பரம்பொருளிடமுள்ள ஒரு அபின்ன (அக்கினியிற் சூடுபோல் வேறு பிரிக்கப்படாத) சத்தியாகிய மூலப்பிரகிருதியிலிருந்து ஆகாயமும், ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவும்—சலனமின்றிய போது ஆகாயமும் சலித்தால் வாயுவாகிறது—வாயுவிலிருந்து அக்கினியும்—அக்கினியினின்று அப்புவும்—அப்புவினின்று பிருதிவியும் உண்டாயின வென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த உற்பத்தி வியாப்பிய வியாபக சம்பந்தம். அதாவது ஒன்றுக்குள் ஒன்றடங்கி முடிவில் யாவும் பெரிய பாத்திரத்திலடங்கும் அடுக்குப்பாத்திரங்கள் போல். பொடிடப்பி யிருக்கிறது—டப்பி வியாபகம்—அதற்குள்ளடங்கியிருக்கும் பொடி வியாப்பியம். கடலிருக்கிறது—கடல் வியாபகம்—அதில் நிறைந்துள்ள நீர் வியாப்பியம். அந்த நீர் வியாபகம்—அதில் அடங்கியிருக்கும் உப்பு வியாப்பியம். இப்போது வியாபக வியாப்பிய மென்பது இன்னவித மென்று நண்பர்கள் அறியலாகுமென நம்புகிறோம். ஒவ்

வொருவருள்ளத்திலும் ஆண்டவனிருக்கிறானென்ற வுண்மையில் ஜீவனுக்கும் ஆண்டவனுக்குமுள்ள சம்பந்தமும் இவ்வாறே. அதனால் தான் பாலில் நெய் கலந்திருப்பதுபோல் ஆண்டவன் நமக்குள்ளாகவே மறைந்திருக்கிறான் என்றும்—உள்ளத்திலேயே அவனைக் கண்டறியவேண்டுமென்றும் ஆன்றோர் கூறியுள்ளார்கள்.

"விறகிற்றீயினன் பாலிற்படுநெய்போல்
மறையநின் றுளன் மாமணிச்சோதியான்
உறவுக்கோல்நட்டு உணர்வுக்கயிற்றினால்
முறுகவாங்கிக்கடைய முன்னிற்குமே."

என்று தேவாரத்திலும்,

"கெடாதசிற்கண்ணுறு நீதான்
கிளர்மே லவர்களுடனே தான்
விடாதிவ்வுலகேது யாமாரென்று
விசாரிக்கமெல்ல உடன்படாய்
நடாதவுட்பொருள்தேர் வித்தைக்கு
விசாரந்தானே தனிஞானம்
கடாவியறியத் தக்கததிற்
காணும்பாலின் மதுரம்போல்."

என்று ஞானவாசிட்டத்திலும் கூறப்பட்டிருப்பதே சான்றாகும். அஞ்ஞான காலத்தில் ஜீவன் வியாபகமாகவும் பரமான்மா வியாப்பியமாகவும் இருக்கின்றன. ஞானமடைந்தபோது பரமான்மா வியாபகமாகவும் ஜீவன் வியாப்பியமாகவும் ஆகிவிடுகின்றன.

இந்த வியாபக வியாப்பிய சம்பந்தத்தால்தான், ஆகாயத்திலுண்டான வாயுவில், வாயுவின் குணத்தோடு ஆகாயத்தின் குணமுமடங்கியிருக்கிறது. வாயுவிலுண்டான அக்கினியில், அக்கினியின்குணத்தோடு மேற்கண்ட ஆகாயம், வாயு இரண்டின் குணங்களும் சேர்ந்து 3 குணங்களிருக்கின்றன. இவ்வாறே ஜலத்தில் 4 குணங்களும், பிருதிவியில் ஆகாயம், வாயு, அக்கினி, அப்பு 4 குணங்களோடு பிருதிவியின் குணமும் சேர்ந்து 5 குணங்களடங்கியிருக்கின்றன. இந்தப் பொருளே நமது நண்பர் மேலே கூறிய,

"பாரிடையைந்தாய்ப் பரந்தாய்போற்றி
* * * *
வெளியிடையொன்றாய் விளைந்தாய்போற்றி."

என்ற திருவாசக அகவலில் அடங்கியுள்ளது.

மேற்கண்டவாறு உற்பத்தியான சூக்குமபூதங்களிலிருந்தே கண்களுக்குத் தோன்றும் ஸ்தூலபூதங்கள்தோன்றின (வாயுமட்டும் ஸ்பரிசத்தால் உணரத்தக்கது). இவையுண்டாகிய முறைமை கைவல்லியத்தின் முதற்படலத்துள்ள "ஐந்துபூதமும் பத்தாக்கி * * *" என்ற தொடக்கத்தையுடைய பாவினால் அறிந்துகொள்ளலாம். அதனால் ஸ்தூலபூதங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் ஐந்து ஐந்து சூக்குமபூதங்கள் கலந்தேயிருக்கின்றனவென்பது நன்குவிளங்கும். எந்த அளவில் எனில், ஸ்தூலபூதமாகிய பிருதிவியில் சூக்குமபூதமாகிய பிருதிவியில் அரைப்பங்கும் மற்ற நான்குபூதங்களில் ஒவ்வொன்றில் அரைக்கால்பாகமும் அடங்கியிருக்கின்றன. இவ்வாறே ஒவ்வொரு ஸ்தூலபூதமும், சூக்குமபூதங்களில் தன் இனம் அரைப்பங்கும் மற்ற நான்கு சூக்குமபூதங்களிலும் ஒவ்வொன்றிலும் அரைக்கால் பங்கும் சேர்ந்தே உண்டானது.

இப்போது இப்பூதங்களின் உற்பத்தியைப்பற்றி யிவ்வளவு விரிவாய்

கூறியதேனெனில், இந்த விவரத்தால் இப்பூதங்கள் ஒன்று மற்றொன்றும் மாறும் இயல்புடையன வென்பது நன்கு விளங்குகிறதெனக் காட்டும் பொருட்டேயாம்.

இப்போது மேல்நாட்டார் பூதங்களைக் கையாடுகிறார்கள் என்று நமது நண்பர் கூறியது ஸ்தூலபூதங்களையே யாகும். அந்தோ, நமது முன்னோர் சூக்குமபூதங்களையே கையாடும் சக்தியுடையோர். ஸ்தூலபூதங்களைக் கையாடுவது அவ்வளவு கஷ்டமாகாது. இப்போது நாம்கூட சாணியை யொருபாண்டத்திற்போட்டு பூமியிற் சிலகாலம் புதைத்துவைத்தால் அதில் கறுந்தேள்கள் உற்பத்தியா யிருக்கக்காணலாம். சாணியோடு பழங்கோணியை நறுக்கிக் கலந்து அவ்வாறே புதைத்துவைத்தால் கட்டுவிரியன் பாம்புகள் உற்பத்தியா யிருப்பதையும், எள்ளுச்செடிகள் உலர்ந்தவற்றை மக்கவைத்தால் எண்ணெய்ப் பனையன்கள் என்ற கொடிய விஷப்பாம்புகள் உண்டாயிருப்பதையும் காணலாம். ஆனால், சாணியையும், கோணியையும், எள்ளுச்செடியையும் சிருட்டிக்க நம்மாலாகுமா ?

நமது முன்னோர் ஒரு பூதத்தை மற்றோர் பூதமாய் மாற்றவும் இன்னும் பல அற்புதங்களைச் செய்யவும் வல்லவர்கள். உலகில் வேறொருவராலும் அறியக்கூடாத விஷயங்களை யெல்லாம் கடவுளுக்கு இரண்டாவதாய் அவர்களறிந்தவர்கள். தங்கள் ஆயுளையே விர்த்திசெய்துகொண்டு இன்னும் அனேகம் பேர் உளர். அவர்கள்வழியே வந்துகொண்டே யிருப்போரும் உண்டு. அவர்கள் தங்கள் ஸ்தூலதேகத்தையே காற்றினும் சூக்குமரூபமாய் மாற்றி காற்றுபுகாத ஒரு கட்டிடத்திலிருந்து நினைத்தமாத்திரம் வெளிப்பட்டு ஒருநொடியில் பல்லாயிரம் மைல்தூரம் சென்று மறுபடி முன்போல் ஸ்தூல உருவமாய் மாறிவிடுவார்கள். இவை யாவும் அட்டமாசித்திகளி லடங்கும்.

அந்தோ ! நமது நண்பர்கூறியபடி நம்மவர் இதையெல்லாம் அடியோடு மறந்து தன்னிடமுள்ள தங்கத்தைக் கவனியாது எதிரிலுள்ள இரும்பைக் கண்டு அதை யுயர்வாய்மதித்து அதற்காசைப்படுபவன்போல் நடந்துகொள்கிறார்கள். இதைச் சிந்திக்கும்போது யாருடைய மனந்தான் புண்ணாகி வெதும்பி வேதனைப்படாது ! இப்போது மேல்நாட்டார் கஷ்டப்பட்டு புதிதுபுதிதாய்க் கண்டுபிடிக்கும் ஒவ்வொரு அபூர்வசாத்திர விஷயங்களும் நமது முன்னோரால் பல்லாயிர வருடங்களாகவே அறியப்பட்டிருக்கின்றன வென்று கண்டும் நமக்கு அறிவு உதியாதிருப்பது என்ன பரிதாபமான விஷயம் ! கருணாநிதியாகிய பரஞ்சுடர் சீக்கிரத்தில் நமது மயக்கத்தை நீக்கி நம்முன்னோரின் உண்மையையும் மகிமையையும் உணர்ந்து அவர்கள் தெய்வவாக்குகளை நம்பி அவ்வழியே சிரத்தையோடும் சுறுசுறுப்போடும் ஊக்கத்தோடும் சென்று இருமைப்பயனையும் அடையும்வண்ணம் அருள்செய்ய வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

பத்திராசிரியர்.

நித்தியவிதி—மத்தியான்னம்.

(136-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பகல் பன்னிரண்டு நாழிகைக்குமேல் ஆறு நாழிகையாகிய கால அளவை மத்தியான்னம் என்சப்படும். இக்காலத்தில்செய்யவேண்டிய கிரியைகள் அதிக சிறப்புடையன. பிராதக்காலத்தில் ஸ்நான ஜபாதிகிரியைகளைமுடித்து, முற்பகலில் லெளகிகவிருத்திகளைக் குறைவறச் செய்து மனத்திருப்தியுடன் மனைக்குத் திரும்பிவரும் ஆடவனால் மத்தியான்னத்தில் மாத்தியான்னிக சந்தியோ

பாசனே, பஞ்சமஹாயக்ஞம், தேவதார்ச்சனே, அதிதிபூஜை, தன்னே யடுத்திருக்கும் பரிசனங்களே ஆகாரத்தால் போஷித்தல், இறுதியில் தன்னைப் போஷித்தல் முதலியவை செய்யப்படுகின்றன. இப்பொழுது மாத்தியான்னிக ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது. இந்த ஸ்நானம் நித்தியம் அல்ல. காலையில் நீராடிய ஆடவன் அதுமுதல் வெளியிற் போகாமலும், ஒருவரையும் தொடாமலும், பாபிகளைப் பாராமலும், அவர்களுடன் சம்பாஷியாமலும், அவர்களுடைய நிழலை மிதியாமலும் இருப்பானானல் அவனுக்கு மாத்தியான்னிக ஸ்நானம் அனுவசியமாம். மேற்குறித்தவாறு செய்து அசுத்தப்பட்டிருந்தால் அவனுக்கே இந்த மாத்தியான்னிக ஸ்நானம் விதிக்கப்படுதலால் இது நைமித்திக ஸ்நானமேயாம்.

இந்த ஸ்நானத்துக்கு வெய்யிலேபடாமல் குளிர்ந்திருக்கும் ஜலமும், அக்கினியால் சொதியாக்கப்பட்டு அதிகமான சூடுகொண்ட வெந்நீரும் ஆகாது. ஏனெனில் இப்போது சூரியன் அதிக உக்கிரமானகிரணங்களை வீசுவதால் அக்கிரணவெப்பத்தை யடைந்த சரீரம் குளிர்ந்திருக்கும் ஜலத்தில் முழுகுவதால் குளிர்ச்சியையடையும். அதனல் பிராணுக்கினி பலம் குறையும், மந்தப்படும், வாதம்மேலிடும், இரத்தம் உறையும், அதுபற்றிப் பல வியாதிகள் உற்பத்தியாம். உண்ட உணவு சரியாய் ஜீரணமாகாது. உணவு ஜீரணிக்காமற்போனல் உண்டாகும் கெடுதி யாவரும் உணரக்கூடியதே. ஆதலால் முற்றும் குளிர்ந்திருக்கும் நீரில் ஸ்நானம்செய்தல் விலக்கப்பட்டது. உஷ்ணமான வெந்நீரில் ஸ்நானம் செய்தால் ஏற்கனவே சூரியகிரணங்களால் வெதுப்பப்பட்ட சரீரம் அதிக உஷ்ணத்தை யடையும். அதனல் நாம்புநாடிகள் மெலிந்து தளர்ச்சியடையும். அடையவே உட்கருவிகள் பலஹீனப்படும். சரீரக்கட்டு தளர்ந்து சதை தொங்கும், தொங்கி சரியும்; அறிவிலாப்பேதையர் இவ்வாறு உண்டாகும் கெடுதிகளையுணராமல் சரீரம் பருத்துப் புஷ்டியடைந்ததெனக் கருதி மேலும் மேலும் வெந்நீர் ஸ்நானத்தையே அதிகமாக விரும்புவாராயினர். அந்தோ! பாவம்! இவ்விதம் பருத்ததுபோற் காணப்படுவதும் ஓர்விதத்திரையே யென்று உணர்ந்தார்களில்லை. இந்த வெந்நீர் ஸ்நானத்தினல் உட்கருவிகளும் புறக்கருவிகளும் தளர்ச்சியடையவே அஜீர்ணம் மலச்சிக்கலாதிப் பல நோய்களுக் கிடனுய் ஆயுளும் குறையும். தாது நீர்த்துவிடும். அதனல் உலக இன்பானுபவமும் குறையும் என்பதைப் புத்திமான்கள் உணராதிரார். நிற்க:

இப்போது ஓடுகிற ஆறு குளங்களிலேயே ஸ்நானம் விதிக்கப்பட்டது. அந்த நீர் சூரியகிரணங்களால் மேற்புறம் உஷ்ணமாயும், அடிப்புறம் குளிர்ச்சியாயும் இருக்கும். அதனல் தண்ணீரின் மேற்புறத்திலுள்ள தண்ணீரின் குணம் உட்புறம் அழுந்திச்செல்லும். அடியிலுள்ள தண்ணீரின் குணமாகிய அமிர்தத்தன்மை சூரியவெப்பத்தால் மேல்நோக்கி யெழும். அதனல் இருவகைக் குணங்களும் ஒன்றுபடும். அந்தத் தண்ணீர் யாதொரு தீங்கும் செய்யாது. ஆதலால்தான் சூரியகிரணம் நன்றாய் படக்கூடிய ஆறுகுளங்களே மத்தியான்ன ஸ்நானத்துக்கு விதிக்கப்பட்டது. முன் ஸ்நானபேதங்களில் கூறிய மிருத்திகா ஸ்நானமென்பது இப்பொழுதுதான் செய்யத்தக்கது. ஆதலால் மிருத்திகாஸ்நானமும் நித்தியமன்று. வெளியிற்சென்று வருவதாலுண்டாகும் வெயர்வையின்கொடுமை தணியவும், நீசர்கள் பாபிகள் முதலியவர்களைத் தொடுவதனுலுண்டாகும் தீமைகள் ஒழியவுமே மிருத்திகா ஸ்நானம் உபயோகப்படுவதால் இதுவும் நைமித்திக ஸ்நானமே. இக்காலத்தில் அந்தணர்க்கு அகமர்ஷண ஸ்நானமும் விதிக்கப்பட்டது. அதாவது சிறிதுநேரம் தண்ணீருக்குள் முழுகியிருந்து அகமர்ஷணம் என்ற வேதமந்திரத்தை ஜபிப்பதாம். இதுவும் ஒருவகைப் பிராணயாமமேயாம். இவ்வகையாக ஸ்நானம்செய்தபின் காலை

விதியிற் கூறியபடியே சுத்தவஸ்திரம் தரித்துத் தத்தம் மதக்கொள்கைக்குத் தக்கவாறு ஊர்த்துவபுண்ட்ர திரிபுண்ட்ரங்களைத் தரித்தல்வேண்டும். உடனே அந்தணர்கள் மாத்தியான்னிக சந்தியை முடித்துக் கூடிய அளவு காயத்திரி மஹாமந்திரத்தை ஜபித்து, உபஸ்தானமந்திரத்தினால் சூரியனை யாராதிக்க வேண்டும். பிறகு பிரமயக்ஞம் என்ற ஒருதர்ப்பணம் அந்தணர்க ளியற்றவேண்டிய அவசியம் உண்டு. தம்மை அநுக்கிரகிக்கவேண்டிய தேவர்கள் ரிஷிகள் பிதுர்க்கள் இவர்களைத் தர்ப்பணத்தால் திருப்தி செய்வித்து வழிபடுமுறைமை யாம். மற்றைய வருணத்தார் தமது குருமுகத்தால் உணர்ந்தவாறு நடக்க வேண்டும்.

இதற்குமேல் தேவாராதனை யென்ற சிறந்த கிரியை ஒன்றுண்டு. இது மஹா சிறப்புடையது. வைதிககன்மங்கள் எல்லாம் செய்துமுடித்தபின் இது செய்யப்படுவது. ஏனெனில் அக்கன்மங்களில் மந்திரலோபம் தந்திரலோபம் முதலியக் குற்றங்கள் நம்மையறியாமலே நேரிடக்கூடும். அக்குறைகளை நீக்கி யருள்வது சர்வஜககாரணராகிய பிரமாவுக்கே யன்றி மற்றவர்களால் முடியாது. ஆதலால் கன்மபூர்த்திசெய்து, சித்தசுத்தியளித்து, ஞானத்தைக்கொடுத்து, எங்கும் நிறைந்த பரிபூரணானந்தப் பரம்பொருளை யிதயாகாசத்தில் தரிசிப்பித்துப் பாசபந்தங்களைந்து மோட்சானந்தத்தைத் தந்தருளும்படி யிறைவனை ஆராதிப்பது பரமோத்தமமாகும். இந்த ஆராதனையை நமது ஆரியோத்தமர்கள் தமது தபோமகிமையாற் கண்டறிந்து நாமெல்லாரும் கரையேறும்படி அதற்குரிய விதிகளைத் தமது சிஷ்யவர்க்கத்தாருக்கு அநுக்கிரகித்தார்கள். அது பரம் பராக்கிரமமாக நமது பாரதவருஷத்தில் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்தது. தேவ பூஜைகளில்லாத வீடுகள் நமது நாட்டில் காணப்படுவதரிது. தேவதாபூஜை யின்றி ஒருவரும் புசிக்கமாட்டார்கள். இதனாலுண்டாகும் பயன் அளவு கடந்தது. அநாரியர்களும் பற்பல மதவாதிகளும் தோன்றிய இக்கலி காலத்தில் தேவாராதனை முறைமையும் மறந்து கைவிடப்பட்டது. கலியின் கொடுமையை வெல்ல எவராலாகும். எல்லையற்ற மகிமையையுடையதும் அளவற்ற பயனளிப்பதுமான இந்தத் தேவாராதனை சிறிதும் பயனற்றது என்று இக்காலத்தில் பற்றற ஒழிக்கப்பட்டது. இத்தேவாராதனை நடத்தப்பட்டுவந்த முற்காலத்தில் கொள்ளைநோய்முதலிய கொடியவியாதிகள்காண்பதரிது. இந்தத் தேவாராதனை கைவிடப்பட்ட இக்காலத்தில் இன்னதென்று பெயர்கூற முடியாத பற்பல நோய்கள் உற்பத்தியாய் உலகத்தைப் பாழ்படுத்துகின்றன. இவையெல்லாம் கலிமஹாராஜனுடைய அதிகாரத்தின் கொடுமையென்று ஒழித்துவிட்டு மேலே சொல்வோம்.

விஷ்ணுவைத் தெய்வமாகவும், தேயுவைப் பூதமாகவும், சத்தி சிவத்தைக் குணமாகவும்கொண்டு சூரியகிரணம் நிறைந்திருக்கும் இக்காலத்தில் தேவனை யாராய்ந்ததேயுசிதம். தேவனை விக்கிரகத்திலும், பாணலிங்கம், சாளக்கிராமங்களிலும் ஆராதிக்கவேண்டும். பார்த்தலிங்க பூஜையென்று ஒன்றுண்டு. அது சந்தனம், மண், மணல்முதலியவற்றில் மஹாதேவனை ஆவாஹனம்செய்து பூசித்தல். இந்தத் தெய்வவழிபாட்டினால் ஒருவன் தன்னையும், தன் பரிசாரர்களையும், மனைவிமக்கள் மாதாபிதா முதலிய பந்துக்களையும் பரிசுத்தமாக்கி நற்கதிபெறச் செய்கிறான். இம்மட்டோ! வீட்டுப் பிராணிகளாகிய காக்கை நாய் குருவி பூனை எறும்பு முதலியவற்றையும் புனிதமாக்குகிறான். இதைப்பிறகு கூறுவோம். காலையில் எழுந்திருந்து புதியபசுவின் சாணத்தைக்கொண்டு பூஜாகிரகத்தைமெழுகிச் சற்று ஈரம் புலர்ந்ததும் மாக்கோலமிட்டுச் சகடுபோக்கி திருவலகுகொண்டு குப்பையை விலக்குவதும், பூஜாபாத்திரங்களைச் சுத்திசெய்ய

தும், கோலமிட்டு அலங்கரிப்பதும், தேவாராதனத்துக்கு வேண்டிய மலர்களைச் சேகரிப்பதும், சந்தனமரைப்பதும், நைவேத்தியத்துக்குரிய அன்ன முதலியவற்றைச் சித்தம்செய்வதும், அபிஷேகத்துக்கென்று நீர்கொட்டிச் சுத்தப்படுத்தி வைப்பதும், ஆகிய இவைகளெல்லாம் மக்கள் மனைவி சகோதரர்கள் பரிசாரகர் இவர்களுடைய வேலைகளாம். இவர்கள் எல்லாரும் விதிப்படி ஸ்நானம்செய்து பரிசுத்தர்களாய் இக்காரியங்களைச் செய்கின்றார்கள். இவற்றைச் செய்யும்போது தெய்வசிந்தனை யுண்டாகின்றது. தெய்வத்தினிடத்தில் பயபக்தியுண்டாகின்றன. ஆதலால் எல்லாருமே தேவாராதனை செய்தவர்களாகிறார்கள். பரிசாரகர்களில்லாதவீட்டில் மனைவிமக்களே எல்லாக்காரியங்களையும் செய்கிறார்கள். ஆதலால் தேவாராதனைசெய்யும் வீட்டிலுள்ள சகலரும் ஈசனை வழிபடுகிறார்கள் என்பது திண்ணம். தன்வீட்டை அடுத்த இடங்களில் வாழும் பாமரர்களையும் பாவிகளையுங்கூடப் புனிதமாக்கும்.

இப்பூசை வியக்தம் அவ்யக்தம் என இருவகைப்படும். காசாணுதி அவயவங்களுடையதாகக் கற்பிக்கப்பட்ட விக்கிரக சொரூபத்தில் ஈசனை ஆவாகனம் செய்து பூசிப்பது வியக்தபூஜை எனப்படும். பாணலிங்கம் சாளக்கிராமங்களில் செய்யப்படும்பூஜை அவ்யக்தம் என்னப்படும். இவ்விருவகையுள் அவ்யக்த பூஜையே மிகவும் சிலாக்கியமானது. வியக்தம் அவ்வளவு சிறப்புடையதல்ல என்பர் நூலுணர்பெரியோர். ஏனென்றால் விக்ரகம் பஞ்சலோகக் கலப்பினால் செய்யப்படுவது. அதனிடத்தில் லோகசக்தியும் பஞ்சலோகக்கலப்பினாலுண்டான மின்சாரச்சக்தியும் உண்டு. அதனிடத்தில் இதயாரவிந்தத்திலுள்ள பரமாத்மாவை ஆவிர்ப்பக்கச்செய்து அபிஷேகாதிகளாலுபசரித்துப் பூஜிக்கவேண்டியது. இவ்வாறு விக்கிரகத்தில் பூசிப்பதினால் பயனில்லையென்று கருதுவாருமுண்டு. அது தவறு. எவ்விடத்தில் மின்சாரசக்தியுண்டோ அவ்விடத்தில் ஆகர்ஷணசக்தியுமுண்டு. பரிசுத்தமான இதயதாமரையில் வசிக்கும் ஈசனை முதலில் மானசீகமாகப்பூசித்து ஆராதித்துப் பின் பிராணாயாமபலத்தால் அம்மூர்த்தியை எதிரிலிருக்கும்பிம்பத்தில் வேதமந்திரபூர்வமாக ஆவாகனம் செய்யும்போது, அம்மந்திரதொனியின் வழியாகப்பிரமா அவ்விக்கிரகத்தில் ஆவிர்ப்பவிப்பர். பஞ்சலோகத்தாலியன்று மின்சாரத்துடன் கூடியிருக்கும் அந்த விக்கிரகமும் அந்தத் தொனிவடிவமான பரமான்மாவைத் தன்னிடம் ஆக்ரஷித்துக்கொள்ளும் என்பது பதார்த்தகுணமுற்றும் கசடறத்தேர்ந்த நமது முன்னோர்களின் கருத்து. இதனை யிங்கே விரிக்கப்புகின் மிகவிரியுமாதலால் வேறிடத்தில் விரிப்போம். ஆவாகன முறைமையால் விக்கிரகசொரூபத்தில் ஈசன் எழுந்தருளி வாசம் செய்யும் ஆதாரனையை அவசியம் ஏற்றுக்கொள்வார் என்க. இத்தகைய விக்கிரகத்துக்கு அபிஷேகஜலத்தை உட்கொள்ளுதலாலும், சிரமேற் புரோக்ஷித்துக்கொள்வதாலும், அதற்குச் சாத்தின சந்தனபுஷ்பங்களைத் தரித்தலாலும் மிக்க பயனுண்டென்றே கருதுக. அந்தப் பகவானுக்கு நைவேத்தியம் செய்த நிர்மாலியத்தைப்புசிப்பதால் பூஜாகைங்கரியத்தில் சம்பந்தப்பட்டவரும் சம்பந்தப்படாதவரும் புனிதமாவார்களென்க. ஆயின் விக்கிரகவழிபாடு பாணலிங்கமுதலியவற்றைப்போல அவ்வளவு சிறந்ததல்லவென்பது எதனால் எனின், பால், நெய், தேன் முதலிய வஸ்துக்களை அடிக்கடி அந்த விக்கிரகத்துக்கு அபிஷேகம் செய்யக்கூடாது. பால் தயிரோடுகூடிய அபிஷேகநீர் சிறிதுகளிம்பு பெறும் ஆதலால் அவ்வளவு சிலாக்கியமில்லையென்றது. அன்றியும் கம்மாற் கற்பிக்கப்பட்ட சொரூபத்தில், பூஜைசெய்பவனுடைய மனோபாவம், பக்தி, சிரத்தைமுதலியவற்றுக்குத் தக்கவாறு, ஈசனதுவிளக்கமும் ஏற்றத்தாழ்வாகவேயிருக்கும். சிலகாலம் பூசைசெய்யாமலிருந்தால் அதன் சக்தியும் குன்றும்;

அப்போது மறுபடியும் அபிஷேகமுதலியவற்றாலும், மந்திரபலத்தாலும் சக்தியை உண்டாக்கியே பூசிக்கவேண்டும்.

பாணலிங்க சாளக்கிராமங்கள் ஒருவராலுண்டாக்கப்படாமல் சயம்புவாய்த் தாமாகவே யுற்பத்தியாவன. அவற்றினிடம் இயற்கையிலே சர்வசக்திகளும் அமைந்திருக்கின்றன. அவற்றில் ஈசனை ஆவாஹனஞ்செய்து பூசிப்பதில், நெய், தயிர், பால், பழங்கள், இளநீர், சந்தனக்குழம்பு, சங்கத்திலூறிய நீர், எண்ணெயாதிகளை அபிஷேகம் செய்யலாம். திரவியபட்டை கோரோசனை, குங்குமப்பூ, பச்சைக்கற்பூரமும் அபிஷேகதிரவியங்களாகும். (தொடரும்)

சிவானந்தசாகர யோகீஸ்வரர்,

இன்சொல்

இன்சொல்லென்பது, இனிமை+சொல், எனப் பிரிவுபெற்ற ஓர் சொற்றொடர். இனிமையான வார்த்தையெனப் பொருள்படுவதாகும். நம் முகத்தின் சாயலைப் பளிங்கால் நாமே காணலாமென்றிருக்க, நம்மனப்பான்மையை முகச்சாயலும் நம் நாவுரையுமே பிறர்க்கு நன்குபுலப்படுத்துமென்பது வுண்மை. நாம் விசனிக்குங்கால் முகம்வாடி நாவுரைதேம்பவும், மகிழுங்கால் முகம்மலர்ந்து நாவுரை அன்புடைத்தலுமே யியல்பு. பிறரைக் கோபிக்க வன்குரல் பெருகிய மொழிகளே முன்வந்துறும். அஃதும் விசனத்தின் சிற்சொரூபமேயாம். மாசுக கர்வம்பற்றற நீங்கியமனத்தான் எஞ்ஞான்றும் அன்பார்ந்த அரும்பெரும் மெல்லியமொழிகளே வெளியிடுவான். இதனையே இன்சொல்லெனப்படும். ஆகவே இன்சொல்லென்பது அன்புடையார்மாட்டு தோன்றும் உளநெகிழ்ச்சியைத் தெரிவிப்பதான இன்ப வாய்மொழியாம்.

நம்வார்த்தையிலே பிறர் துன்புறவும் சிலகால் அவரே இன்புறவும் இருவகைத் தன்மை பெறப்படுதல்பற்றி அஃது அவ்வளவு பெருமை சிறமையுடைத்தா யிருக்கின்றதென உணரலாகும். அன்பு, சாந்தம், உண்மை முதலிய நற்குணங்களமைந்து நம்வார்த்தை மிக அழகாயிருத்தல் வேண்டுமென்பதே முறையாயிருக்க, அதனைக் கைப்பற்றாது பிறர்க்குத் துன்பந்தருதலும், கோபமூட்டலும், பொய் விளைதலுமாகிய சொற்களைப் பிதற்றுபவன் தர்மநீதி தவிர்ப்பவனுவன். தன்னைப்போல் பிறரையுங் கருதவேண்டுவதே தர்மநீதியாயிருக்க, அதனைத்தவிர்த்து பிறர்க்குத் துன்பம் விளைவிக்கும் கடுஞ்சொல்லினாலே யாதேனும் பயனுமோ! இம்மையில் அபகீர்த்தியையும் மறுமையில் பாவத்தையும் தரக்கூடிய இவ்விழிகுணத்தைத் தவிர்த்து என்றும் மேம்பாடுடையதான இன்சொல் பழகுவதே அழியாப்புகழும் நன்மையும் தந்து மறுமையில் புண்ணியத்தை விளைவிக்கும் ஓர் அருமைக்குணம். இதனையே தமிழ்வேதமாகிய திருக்குறளும்,

சிறுமையு ணீங்கிய வின்சொன் மறுமையு
மிம்மையு மின்பந் தரும்.

என ஓதினமைகாண்க. ஆகவே நம்வார்த்தையிலே எவ்வளவு மனோரம்மியம் வேண்டுமென்பதை நாம் உற்றுணரவேண்டும்.

காமவெகுளி மயக்கந்தோன்றா இளமைப்பருவத்திலேயே நம் சிறுவர் மெல்லியமொழி பழகுறுங்கால் அஃதாம் வயதுமுதிரமுதிர அம்முதிர்ச்சியிலே இன்சொல்லாய் மாறுபட்டு நிற்கும். சிறுவர்மனமோ நிழலுருக்கண்ணாடி (Photograph) போன்றது அவரை எத்தகை வழக்கத்திற் குட்படுத்துகிறோ

யோ அதனையே அவர்களும் பின்பற்றுவர். அன்புகொண்ட வசனங்களையே நாம் பேசுங்கால், அஃதும் சிறுவரிடம் வேரூன்றி அதனையே அவரும் பழகி 'தொட்டில் பழக்கம் சுடுகாடுமட்டும்' என்பதற்கிணங்க என்றும் இன்சொல்லேயுடைத்தவராவர். அவரும் இவ்வினியகுணத்தைப் பள்ளிக்கூடச் சிறு வயதிலே பழகி மேன்படுமாறே 'ஞயம்படவுரை, கீழோராயினுந் தாழவுரை, கடிவதுமற வெட்டெனப் பேசேல், சுளிக்கச்சொல்லேல்,' எனும் நம் மூதாட்டியார் நன்மொழிகளை நாடோறும் ஓதி வருகின்றனர். இஃதும் நம் அருமைத் தமிழ் ஓதும் சிறுவர்கள் யாரேனும் உரையாததன்று. இவ்வரிய வாக்கியங்களை வாலிபதசையிலேயறிந்து அரும்பெரும்பொருளையும் உணர்ந்துள்ள நாம் வயதுமுதிர, கற்றதனை நிலை நிறுத்தாது அறிவொளி மழுங்கியழிவது அறியாமை யன்றோ. இவ்வறியாமைக்குணம் ஆணவம் வாய்ப்பட்டு நிற்றல் பற்றியே நம் முதுமைப் பருவத்தில் அக்குணம் நம்மைப் பொதிந்து நிற்கின்றதேயாம். செல்வம், கல்வி, உத்தியோகம் வாய்ந்த சில மக்களிடத்து ஆணவமெனும் விதை மனம் புக்க, முறையே கருவமெனும் முளைதோன்றி வன்சொல்லெனும் நச்சு மரம் கிளம்பி துன்பமெய்துவிக்கும் நச்சுக்காய்கனி வர்க்கங்களையளிக்குந் தன்மையையுணருங்கால், அதற்குக் காரணம் அவரிடத்து அறியாமை யெனும் வேரூன்றியதே யென விளங்குகிறது. எல்லா ஜீவராசிகளும் ஆனந்தமே நாடி நிற்குமியல்புடைத்தல் பற்றி ஒருவன் வன்சொல்கூறி மகிழவும் மற்றவன் அதைக்கேட்டு வருந்தவும் நடந்துகொள்வதழகாமோ. 'தாமின் புறுவது உலகின் புறக்கண்டு, காமுறுவர் கற்றறிந் தார்'—எனும் வேதமொழி கற்றவர்க்குரித்தானதேயாம். இன்சொல்லும் தருமத்தின் கண்ணுள்ளதேயாமென விளக்குகின்றது. விருந்தோம்புவார்க்குரித்தான இன்சொல்லைக் குறித்து, ஆன்றோர் மொழிந்தபடி விருந்தினரைக் கண்டுழி குளிர்ந்தமுகமும், இன்சொல்லும் அன்புடைமையும், உடைத்தாயிருக்கவேண்டும். அன்றேல் அவரும் வாடி நீங்குவார் என்பதுண்மை.

'இன் சொலி ராமன் யிம்பரேனுகை செய்துன்ப மொழியே புகன்றான்' என்ற புராண கதையில் பரசுராம ரடைந்துள்ள மானக்கேடும் நாம் அறிந்ததேயாம்—ஆனதுபற்றி, ஆணவம் பொதிந்த அறியாமையினாலே வன்சொல் வழங்கி பாழ்பட்டழிவது பரிதாபமன்றோ. இது நிற்க:

அன்பைக் காரணமாகவுடைய இன்சொல்லும் அதனை வகுத்துரைக்கும் நம் தமிழணங்கும் வொருமைப்பட்டு தெய்வீக வுண்மை பெற்றதேயாம். விரிவுரைக்கின், தமிழ் என்றால் இனிமை என்பது பொருள். தமிழ்ச்சொல்லென்றால் இனிமையான சொல்லெனப் பொருந்தும். ஆகவே இன்சொல், தமிழ்ச்சொல்லென்பது பொருளில் முரண்படுவதில்லை. நம்மைப் பெற்றதும் தமிழ், வளர்த்ததும் தமிழ், நம்மைத் தாலாட்டித் தூங்கவைத்ததும் இத்தமிழேயாம். அப்பா, அம்மாவென்ற குழவிகள் வாய்ச்சொல்லும் இத்தமிழ் இனிமையிலேயே பிறந்து மெல்லோசையிலேயே வளர்ந்தன. இத்தகைய வினிமை, மெல்லோசை வாய்ந்த பிறபாஷைகள் காண்டலரிது. மெல்லோசை யின்பம் நம் தமிழ்ப்பாஷைக்கே உரித்ததாகும். அஃது இப்பாஷையின் தெய்வீக உண்மையினை விளக்குவதென்று காட்டிய ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்களின் நல்லுரையே இக்குறைப்ப மிகச்சான்றாம்.*

"உலகத்திலுள்ள சப்தபேதங்களையெல்லாம் வகுத்துப்பார்த்தால் அவை வல்லோசை மெல்லோசை குறிப்போசையென மூன்றாயடங்கும். ஒருவன் மிகவுங் கோபங்கொண்டு பேசுவனாயின் அவன் அப்போது மிக உரத்துக்

* இவை ஞானசாகரமெனும் பத்திரிகையில் வெளிவந்தன. இங்கு எடுத்துக்கொண்டதற்காக சுவாமி அவர்களுக்கு மிக நன்றிபாராட்டுகிறேன்.

கூவுதலைக் காண்கின்றோம்; ஒருவன் ஓர் ஆற்றாமையால் வருந்தும்போது ஊா உஸ் என்று ஆவிபோக்குதலைக் காண்கின்றோம்; ஒருவன் இங்ஙனமின்றி அமைந்து ஆழ்ந்த சிந்தனையுடையனாயிருக்கும்போது மிக இனிய சொற்களினாலே சாந்தமாய்ப்பேசக் காண்கின்றோம்.

இவ்வாறு காண்டலினாலே சத்துவகுணம் மிகுந்தவிடத்து மெல்லோசை தோன்றுமென்பதும், இராசதகுணம் மிகுந்தவிடத்துக் குறிப்போசை தோன்றுமென்பதும், தாமதகுணம் மிகுந்தவிடத்து வல்லோசை தோன்றுமென்பதும் இனிது பெறப்படும். தாமத இராசதகுணங்களை ஒடுக்கிச் சத்துவகுணத்தை நிலைபெறுவித்தலே இறைவனுடைய பேரின்பானுபவத்தை எய்தற்குரிய சாதனமாகும். இன்னும் உலகத்தின்கட் சமாதானவாழ்க்கையை விரும்பிச் சிவகாருணிய ஒழுக்கம் பூண்டு நடப்பானுக்குச் சத்துவகுணமும் அதன் வழித் தோன்றும் மெல்லோசையுமே இன்றியமையாது வேண்டற் பாலனவாம். தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரும் "இன்சொ லினிதீன்றல் காண்பா னெவன்கொலோ—வன்சொல் வழங்குவது" "இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்—கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். சாந்தகுணமாய் இனியசொற் பேசுவானைக்கண்டால் எத்துணைத் தீயகுணமுடையாரும் தாமுஞ் சாந்தப்பட்டு அமைந்தொழுகக் காண்கின்றோம். கடுகடுத்து உக்கிரமாய்ப் பேசுவானைக்கண்டால் எத்துணைப் பொறுமையுடையாரும் தாமும் கோபித்துப் பேசுகின்றார். துன்பங்களால் ஆற்றாது வருந்துவாரைக்கண்டால் யாரும் துன்புறுகின்றார். ஆகவே சத்துவகுண முதலிய குணங்களுள்ளும் அவற்றின் காரியமான ஓசைகளுள்ளும் ஒருவரிடத்து எது தோன்றுமோ அதுவே பிறரிடத்துந் தோன்றுவதாகும். இதுகண்டே பட்டிணத்தடிகள் 'நல்லாரிணக்கமு நின் பூசை நேசமு ஞானமுமே யல்லாது வேறு நிலையுளதோ......கச்சியேகம்பனே என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையால், தமிழ்ப்பாஷை யொன்றே சத்துவகுணத்தோடு ஒற்றுமைப்பட்ட மெல்லோசை யின்பமுடைத்தென்று காணப்படுதலால், அப்பாஷையின் பயிற்சியொன்றே விரிந்துசெல்கின்ற நமது சித்தவிருத்தியினை ஒடுக்குமுகத்தால் தாமத இராசதகுணங்களைக் கீழ் அடக்கிச் சத்துவகுணத்தை மிகுவித்து நிலைபெறச்செய்து சிவானந்தப் பெரும்பேற்றை எய்துவிக்கும்."

இதனைச் சிந்திப்பின் இச்சத்துவகுணமே அன்பாய் மாறுபட்டு இன்பமான மெல்லோசையோடு வெளியாகின்றது. இவ்வன்பே சிவமாவது. "அன்பே சிவமா யமர்ந்திருந் தாரே" என்னும் திருவாக்கால் இதை யறியலாம். ஆகவே அருமைத் தமிழர்களே! இம்மாதிரி மெல்லோசை சத்துவகுணம் பெற்ற நம் தமிழ்பாஷையிலேயே பிறந்து வளர்ந்து முதுமைபெற்றிருக்குங்கால் அஃதின் தெய்வீகத்தன்மைவாய்ந்த இன்சொல்லெனும் தேவாமிர்தமிழந்து கடுஞ்சொல் வாய்ப்பட்டு தத்தளிப்பது முற்கூறிய ஆணவம் பொதிந்த அறியாமையாலே யாம். இவ்வாணவத்தை நம் ஆன்மவறிவால் அழல் புகுபஞ்சுபோ லெறிந்து பரிசுத்தம்செய்து, பின் ஆத்மஞானம் பெறவேண்டுவதே நம் முதற்கடமை.

ஆகவே அருமைச் சகோதரர்களே!

யாவர்க்கு மாம் இறைவர்க்கொரு பச்சிலை
யாவர்க்கு மாம் பசுவுக்கொரு வாயுறை
யாவர்க்கு மாம் உண்ணும்போ தொருகைப்பிடி
யாவர்க்கு மாம் பிறர்க்கு இன்னுரைதானே

எனும் திருமூலநாயனர் அருமைத்திருவாக்கை மனதில் பதியச்செய்து 'நாம்

எவ்விடக்கணுறினும் இன்சொல்லே பேசவேண்டுமென' சாதனையாகக்கொண்டு ஒழுகுங்கால் என்று மழியா சிவானந்தப் பேரின்பமடைந் துய்வோமெனும் நூற்றுணிபை மறவாதிருப்போமாக. சுபம்.

என். அகஸ்தீலிங்கம் பிள்ளை, ஆரைவாய்மொழி.

இராஜயோகம்

அடயோகம், லயயோகம், மந்திரயோகம், தந்திரயோகம், கர்மயோகம் முதலிய அநேக யோகங்களிருப்பினும், மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு முக்கிய சாதனமாயிருப்பது இராஜயோகமே. இராஜயோகத்தை அனுஷ்டிப்பதற்கு மனிதனுயிருத்தலே போதுமானது. எம்மதத்தினராயிருந்தாலும்சரி, இலக்ஷாதிகாரியாயிருந்தாலும்சரி, பிக்ஷாதிகாரியாயிருந்தாலும் சரி, அதை அப்பியசிக்கலாம்.

இராஜயோகத்தின்படி சூக்ஷ்மமாயிருக்கிற மனமானது தடித்து ஸ்தூலமாயிருக்கிற இவ்வுலகாயிற்று. ஆகையால் ஸ்தூலமாயும், ஜடமாயுமுள்ள இவ்வுலகிற்கு சூக்ஷ்மமாயிருக்கிற மனமே காரணம். எவனொருவன் இம்மனதையடக்கி ஆளுகிருனே அவனே யோகியெனப்படுவான். எவனொருவன் மனதையடக்கி தன்வசமாக்கிக் கொள்ளுகிருனே அவன் அதைக் காரணமாயுடைய இவ்வுலகத்தையும் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளுவன் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. ஆதலால் மனதை யடக்குபவனுக்கு, இவ்வுலகும் அடங்கியே யிருக்கும்.

சாங்கிய தத்வசாஸ்திரமென்பதே இந்த இராஜயோகத்திற்கு ஆதாரமாயுள்ளது. இச்சாஸ்திரத்தின்படி விஷயங்கள் கண், செவி முதலான கருவிகள் மூலமாய் மனதிற்கு வருகின்றன. மனம் அவைகளை புத்திக்கு அனுப்ப, அது அவைகளை புருஷனுக்கு அனுப்புகிறது. புருஷன் அவ்விஷயங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு உத்திரவிடுகிருன். புருஷனைத்தவிர மற்றெல்லாம் ஜடவஸ்துக்கள். ஆனல் மனமானது ஞான கர்மேந்திரியங்களைக்காட்டிலும் சூக்ஷ்மமானது. எவ்வஸ்துக்கள் சேர்ந்து மனமுண்டாயிற்றே அவைகளே சற்று தடிப்புற்று தன்மாத்திரைகளாகின்றன. இவைகள் இன்னும் தடிப்புற்று பஞ்சபூதங்களாகின்றன. அவைகளால் உலகு உண்டாகிறது என்பதைத்தான் சாங்கியதத்வசாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. இதனல் மனதிற்கும் வெளியுலகிற்கும் வித்தியாசம் அளவிலிருக்கிறதேயன்றி சொரூபத்திலில்லையென்று விளங்குகிறது. மனமானது புருஷன் கையில் ஒரு ஆயுதம்போலிருக்கிறது. ஆனல் இது ஸதா மாறிக்கொண்டேயிருக்கும். இது இந்திரியங்களோடு சேர்ந்தாவது, சேராமலாவது இருக்கும். ஓர் இந்திரியத்தில் மனமானது அதிக கவனமாயிருந்துவிட்டால் மற்ற இந்திரியங்கள் அச்சமயம் பயனற்றதாகவேயிருக்கும். உதாரணமாக ஒரு பள்ளிக்கூடத்துப் பையன் மிகவும் கவனமாக வாசித்துக்கொண் டிருந்தானனல், அவனை எவ்வளவுதரம் கூப்பிட்டாலும் அவனுக்குக் காது கேட்காது. ஏனெனில் மனமானது கண்ணேடு சேர்ந்திருக்கிறதேயொழிய காதோடு சேர்ந்திருக்கவில்லை. மேலும் இம் மனதிற்கு தன்னைத்தானே அறியவும் தனக்கு ஆதாரமான புருஷனை யறியவும் சக்தியுண்டு. ஆனல் இவ்விஷயங்களெல்லாம் மனதையடக்கி ஆளவல்ல யோகிகளுக்குத்தான் நன்கு தெரியும், மற்றவர்களறிவது கஷ்டமே.

எச்சாஸ்திரம் அப்பியசிக்க விரும்பினும், எந்த வித்தையைக் கற்றுக்கொள்ள இச்சைகொண்டாலும், அவையவைகளுக்குச் சிலவிதிகளிருக்கின்றன. இப்பொழுது சாதாரணமாய் ஒருவன் சோதிடசாஸ்திரம் கற்கவிரும்பினல்

அவன் அச்சாஸ்திரங்களை மிக்க கவனத்துடன் வாசித்து சந்தேகங்களைப் பெரியோர்களைக்கொண்டு நிவர்த்திசெய்துகொண்டால் சோதிடசாஸ்திரம் வருமேயல்லாது "சோதிடசாஸ்திரம், சோதிடசாஸ்திரம்" என்று எவ்வளவு தடவை கத்தினாலும் வருமா? ஒருவன் நீந்தக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டுமானால் தண்ணீரிலிறங்கமாட்டேன் என்றால் எவ்வாறு நீந்தக் கற்றுக்கொள்ளமுடியும். ஒவ்வொன்றும் அததன் விதிப்படி யனுஷ்டித்தால்தான் வரும். ராஜயோகாப்பியாசத்திற்கும் சிலவிதிகளிருக்கின்றன. அவ்விதிகளைச் சற்றேனும் பிசகின்றி விடாமுயற்சியுடன் அனுஷ்டித்தால்தான் யோகியாகலாமே யொழிய "இராஜயோகம் இராஜயோகம்" என்றால் யோகியாக முடியாது. யோகாப்பியாசம் செய்யவிரும்புவோன் முதலில் தன் தேகபலத்தைக் கவனிக்கவேண்டும். எவனொருவனுக்கு சரீரபலமில்லையோ அவனுக்கு மனோதிடமுமிராது. ஆகையால் நல்ல திடகாத்திரனாயிருத்தல்வேண்டும். எப்பொழுதும் மனதைச் சுத்தமாக்கும் ஆகாரத்தையே சாப்பிடவேண்டுமேயல்லாது, தூக்கத்தை உண்டுபண்ணும் ஆகாரத்தை உண்ணலாகாது. ஆகையால் ஆகாரவிஷயத்தில் முதலில் கவனமாயிருக்கவேண்டும். யோகாப்பியாசத்தில் நன்றாய்த் தேர்ச்சியடைந்த பிறகு அவ்வளவு கவனம் வைக்க வேண்டியதில்லை.

"எவர்கள் எப்பொழுதும் உபவாசிகளாயிருக்கிறார்களோ, எவர்கள் எப்பொழுதும் அதிகமாய்ப் புசிக்கிறார்களோ, எவர்கள் நித்திரையில்லாமலேயிருக்கிறார்களோ, எவர்கள் அதிக நித்திரைசெய்கிறார்களோ, எவர்கள் வேலை செய்யாமலேயிருக்கிறார்களோ, எவர்கள் அதிகவேலை செய்கிறார்களோ—இவர்களெல்லாரும் ஒருபொழுதும் யோகியாகமாட்டார்கள்" என்று கீதை முறையிடுவதால், யோகியாக விரும்புவோன் இவைகளை யொழித்து எப்பொழுதும் நடுத்தன்மையையே நாடவேண்டும். இராஜயோகத்தில் அஷ்டவிதப் படிகளுண்டு. அவைகள்:—

1. இயமம் 2. நியமம் 3. ஆஸனம் 4. பிராணாயாமம் 5. பிரத்யாகாரம் 6. தியானம் 7. தாரணை 8. சமாதி. இவைகளெட்டையும் தனித்தனியே கவனிப்போம்.

முதலில் சொல்லிய இயமம், நியமம் இவ்விரண்டும்தான் யோகாப்பியாசத்திற்கு அஸ்திவாரம் போன்றவை. இவைகளில்லாமல் ஒரு யோகாப்பியாசமும் பலிக்காது. இயமம் என்றால் பிராணிகளை வதைசெய்யாதிருத்தல், பொய் சொல்லாதிருத்தல், பிறர்பொருளை யபகரிக்காதிருத்தல், பிச்சைவாங்காதிருத்தல், தானம் வாங்காதிருத்தல் முதலிய தர்மங்கள். யோகியாக விரும்புவோன் ஒரு ஜந்துவையும் மனோவாக்குக் காயத்தால் ஹிம்சை செய்யக்கூடாது. 'அஹிம்சாபரமோதர்மம்:' என்றபடி பிராணிகளை ஹிம்சிக்காமலிருப்பதே முதல்தரமான தர்மமாகும். எவனொருவன் எப்பொழுதும் சாந்தமாயும் பிராணிகளிடத்தில் பக்ஷமாயுமிருக்கிறானோ அவன்முன் துஷ்டமிருகங்கள் கூட சாந்தமாகிவிடும். எவனொருவன் பிறர்பொருளின்மேல் இச்சைவையாது தனக்கிருப்பது போதுமென்று சந்தோஷமாயிருக்கிறானோ அவனிடமே ஸ்ரீதேவி குடியிருப்பாள். பொய் சொல்லாமை அல்லது எப்பொழுதும் சத்தியமே யுரைத்தல் என்பது மிகச்சிறந்த தர்மமாகும். எவனொருவன் 'சத்தியம் தலைகாக்கும்' என்பதை யுணர்ந்து எப்பொழுதும் உண்மையையே கடைப்பிடித்து ஒழுகுவானோ அவன் எதுசொன்னாலும் அது அவ்வாறே நடக்கும். ஒரு பரம ஏழையைப் பார்த்துக் கோடீஸ்வரன் என்று சொல்லிவிட்டால் அவன் கோடீசுவரனாய்விடுவான். ஒரு வியாதியஸ்தனைப்பார்த்து திடகாத்திரமுள்ளவனென்றால் அவன் திடகாத்திரனாய்விடுவான். சுருக்கிச் சொல்லுங்கால் அவன்

வாயைத்திறந்து எதுசொல்லினும் அது அவ்வாறே நடக்கும். மேலும் யோகியாக விரும்புவோன் ஸ்திரீ சம்போகத்தையே ஒழித்துவிடவேண்டும். ஸ்திரீ சம்போகமில்லாதவனுக்குத்தான் மனது சாந்தமாயிருக்கும், புத்திகூர்மையாயிருக்கும், தேகம் பலபராக்கிரமமாயிருக்கும். யோகிக்கு இதெல்லாம் அவசியமாதலால் யோகாப்பியாசம் செய்பவன் ஸ்திரீ சம்போக மில்லாமலிருக்கவேண்டியது அவசியம். அதாவது மனதில் அந்த நினைவே வரலாகாது. சுருக்கிச் சொல்லுங்கால் யோகாப்பியாசம் செய்ய இச்சையுடையோன், மனோ, வாக்கு, காயம் மூன்றிலும் சுத்தமா யிருக்கவேண்டும்.

இரண்டாவது:—நியமம்.

தேகசுத்தி ஜபதபங்கள், அத்தியயனம், ஈசுவர பக்தி முதலியவைகளைக் கவனிப்பது தான் நியமம் என்று சொல்லப்படும். இயமம் கைகூடிவிட்டால், நியமம் எளிதாயிருக்கும். இயமத்தில் கெட்டவைகளை எல்லாம் ஒழித்துவிட்டபடியால் மனதானது நல்ல விஷயங்களில் பற்றும். ஆகையால் ஜபதபங்களைச் செய்தல் ஈசுவரனித் தியானித்தல் முதலியவைகளைச் சுலபமாய் அனுஷ்டிக்கலாம் "Cleanliness is next to Godliness" என்று ஆங்கில கவியாரும் சொல்லியிருப்பதால் யோகாப்பியாசம் செய்வோன் உள்ளும் புறமும் சுத்தமாயிருக்கவேண்டும். உலக வஸ்துக்களில் பற்றிருத்தல் கூடாது. மேலும் ஞானத்தைப்பெற அத்தியயனமும் செய்யவேண்டும். முக்கியமாக ஈசுவரத் தியான மிருக்கவேண்டும். ஒருவன் எதைச் செய்தாலும் அதை ஈசுவரார்ப்பணமாக விட்டுவிட்டால்தான் கர்மபந்தத்தி லிருந்து விடுபட்டவனாகிறான். ஆகையால் எதைச் செய்தாலும் ஈசுவரார்ப்பணமாக விட்டு ஸதா ஈசுவரனையே தியானம் செய்யவேண்டும். யோகிக்கு இயமநியமங்கள் மிகவும் முக்கிய மாதலால் யோகியாக ஆசைப்படுவோன் முதலில் இவைகளை யனுஷ்டிக்க வேண்டியது அவசியம்.

மூன்றாவது:—ஆஸனம்.

இயம நியமங்கள் கைகூடின பிறகு சில ஆஸனங்களை வகித்தல் நல்லது. நிடமாய் நிமிர்ந்து உட்காரவேண்டும் இதற்குச் சாதனமாய் அநேக ஆஸனங்களிருப்பதால் எது இஷ்டமோ அதை வகிக்கலாம். இடகலை, பிங்கலை யென்னுமிருநாடிகளுக் கிடையே சுஷும்னா என்னும் கால்வாயோடு கூடியதும் மூலாதாரத்திலிருந்து மூளை வரையிலும் முதுகுமத்தியிலுள்ளதாயு மிருக்கிற நாடியை (The spinal column) நேராக நிறுத்தி உட்காரவேண்டும். இதற்குத் தலை கழுத்து மார்பு இவைகளை நேராகநிறுத்தி அதிகநேரமிருக்கப் பழகவேண்டும். இவ்வாறிருக்கச் சாதனமான அநேக ஆசனங்களில் இராஜயோகிக்குச் சித்தாஸனமும், பத்மாஸனமும் முக்கியமானவை. இவ்வாறு ஒரு ஆஸனத்தை வகித்தபின் நாம்புகளைச் சுத்திசெய்யும் பொருட்டு ரேசக பூரக கும்பகங்களை யனுஷ்டிக்கவேண்டும். வாயுவை இடது நாசியால் உள்ளுக்கிழுத்தல் பூரகம். இழுத்த வாயுவை உள்ளே சற்றுநேரம் நிறுத்திவைத்தல் கும்பகம். நிறுத்திய காற்றை வலது நாசியால் வெளிவிடுதல் ரேசகம். காலை நடுப்பகல் மாலை நடு இரவு இந்த நாலுகாலங்களிலும் இதைச் செய்து ஒருமாதகாலம்வரை யனுஷ்டித்தால் நாம்புகள் சுத்தியடையும். பிறகு பிராணாயாமத்தை ஆரம்பிக்கலாம்.

இந்த இராஜயோகமானது விவேகானந்த சுவாமிகள் எழுதியிருக்கும் புத்தகத்தை யொட்டி எழுதியது.

(தொடரும்.)

கே. சந்தானராமன், நீடாமங்கலம்.

பழமொழிகள்

(பழமொழி 157-வது பக்கத் தொடர்ச்சி)

104. கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கிட்டதுபோல்.
குயில் முட்டையிடக் காகம் அடைகாத்ததுபோல்.
குரங்கு கையில் பூமாலை அகப்பட்டதுபோல்.
குரங்கு ஏறாத கொம்பு உண்டா ?
குரங்கின் கையில் கொள்ளிகொடுத்ததுபோல்.
குலத்தளவே யாகும் குணம்.
110. குலைக்கிற நாய் கடிக்கிறது அரிது.
குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடும் இடத்தில்.
நிறைகுடம் நீர் தளும்பாது—குறைகுடம் தளும்பும்.
குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுக்கும்.
குன்றின்மேல் இட்ட விளக்கு.
கூழுக்கும் ஆசை மீசைக்கும் ஆசை.
கேடுவரும் பின்னே. மதிகெட்டுவரு முன்னே.
கேளும் கிளையும் கெட்டார்க்கு இல்லை.
கைக்கு வாய் உபசாரமா ?
கைக்கு எட்டினது வாய்க்கு எட்டவில்லை.
120. கைபட்டால் கண்ணாடி.
கைப்புண்ணுக்குக் கண்ணாடிவேண்டுமா ?
கைப்பொருள் போனாலும் கல்விப் பொருள் போகாது.
கையில் உண்டானால் காத்திருப்பர் ஆயிரவர்.
கொட்டிக்கொட்டி அளந்தாலும் குறுணி பதக்கு ஆகாது.
கொட்டினால் தேள் கொட்டாவிட்டால் பிள்ளைப்பூச்சி.
கொடிக்குக்காய் கனமா ?
கொல்லன் தெருவில் ஊசிவிற்றதுபோல்.
கொழுத்தவன் கைக்கு இளைத்தவன் துரும்பு.
கொள்ளைக்குப் போனாலும் கூட்டு ஆகாது.
130. கொற்றவன் தன்னிலும் கற்றவன் மிக்கோன். (தொடரும்.)

S. V. பழனியப்பன்.

நாட்டுக்கோட்டை வைசிய சமூகத்தாரும் கலியாணமும்

ஐயா !

பூர்வஜென்மத்தில்செய்த புண்ணியவசத்தால் மிக்க செல்வம் பொருந்தியவர்களாயும் ஜீவகாருண்யம் ஈசுரபக்திமுதலிய குணங்களிற் சிறந்தவராயும் இணையற்ற சிவ கைங்கரியங்களிலேயே சதா காலத்தைக் கழித்துவரும் நாட்டுக்கோட்டை வைசிய மகாசமூகத்தைச்சேர்ந்த சகோதரசகோதரிகளே! நம் மகா சமூகத்தில் சிறிதுகாலமாய்ப் பெண்ணுக்குப் பணம் வாங்கும் வழக்கமொன்று ஏற்பட்டு அதினால் நம் சகோதரர்கள் ஆயிரக்கணக்காய்க் கலியாணம் செய்து கொள்ள வழியில்லாமலிருக்கிறார்களென்றும் அதை நிவர்த்திக்கவேணுமென்றும் நம தருமைமித்திரன்வாயிலாயும், நம்மவர்களால் கூட்டப்படும் சபைகளிலும் கண்டனங்கள்செய்துகொண்டுவந்தும் அதற்கு இன்னுமொரு முடிவான ஏற்பாடு செய்ததாகத் தெரியவில்லை.

இவ்விஷயத்தை யடியோடு ஒழிக்கவேண்டுமெனப் பரம்பொருளைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்க (கிணறுவெட்டப் பூதம்புறப்பட்டதுபோல்) பெண் கொடுத்துப் பெண்ணெடுப்பதிலும் பெண்கள் சிறிது பெரிதாயிருக்குமாகில் சிறு பெண் வீட்டாரிடம் வியன்துகை கேட்பதாயும் அவ்விதம் ரூ. 6000, 7000 வரை கொடுத்து நடைபெற்றிருக்கிறதாகவும் தெரிகிறது. அந்தோ இதுமேற் சொல்லிய விஷயத்திலிருந்தும் பதின்மடங்கு விசனிக்கத்தக்கதாயிருக்கிறது.

பெண்ணுக்குத் தொகைகொடுக்கிறவழக்கம் சிறுவித்தாக விருக்கும்போதே ஒழிக்கமுயன்றிருந்தால் அப்போதே ஒழிந்துவிடுமெல்லவா! அச்சமயம் கவனியாமலிருந்தபடியால் அது இப்போது பெரிய விருக்ஷமாகிவிட்டது. தற்சமயம் அதை ஒழிக்க அபிபிராயாசையா யிருந்துகொண்டிருக்கிறது.

இப்போது பெண்ணுக்குப் பெண்ணும் கொடுத்து, வியன்துகை கொடுக்கிற விஷயம் சிறுவித்தாக உண்டாகிறது. அதை இப்போதே வேருடன் கிள்ளியெறிந்துவிட ஒவ்வொருவரும் முயற்சிசெய்யவேண்டும். இல்லாதிருந்தால் இதுவும் பெரிய விருக்ஷமாகிவிடும். இதுவிஷயத்தில் நம்மாபினிலுதித்த சகோதர சகோதரிகள் முன்போல் நித்திரையிலிராமல் நம்மவர்களால் ஏற்பட்டிருக்கும் சபைகள் சங்கங்களிலும் பொதுவாய்க்கூடுமிடங்களிலும் (பெண்ணுக்கு அதிக தொகைவாங்குதல் பெண்கொடுத்துப் பெண்ணெடுப்பதில் வியன்துகை வாங்குதல்) இவைகளைக் கண்டித்து அடியோடு ஒழிக்க முயற்சிசெய்யவேண்டும்.

நம்மகாசமூகத்தில் புதிதாக வந்துதித்த வழக்கங்கள் ஒழிந்து பழையகால வழக்கப்படி கலியாணங்கள் நடைபெறுமாறு முயற்சிக்கவேண்டுமென்றும், நமதானந்தபோதினியை நம் சமூகத்தார் ஆதரிக்கவேண்டிய தவசியமென்றும் அது நீடூழிகாலம் நிலைத்திருக்கவேண்டுமென்றும் யெல்லாம்வல்ல பரம்பொருளைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

அ. சிநுவயல் வீரப்பன், கொளும்பு.

குறிப்பு:—செட்டிமார்களில் தலைவர்களாயுள்ளோர் இதில் கவனம் செலுத்தும்படி பிரார்த்திக்கிறோம்.

பத்திரிகாசிரியர்.

மாயஜுரம்

சென்ற சஞ்சிகையில் பொதுசமாசாரத்தில் மாயசுரம் என்றதைப் பார்த்தவுடன், சிலனாளாய் என்மனதில் குடியிருந்ததை, தற்சமயத்தில் சொல்லத்துணிந்தேன்.

இதில் சொல்லியபிரகாரம் காச்சல் நின்றபிறகுதான், இடுப்பு, முதுகு, கழுத்து, தலைநோய் முதலியவற்றால், எப்பலம் உடைத்தவரேயாயினும் நான் பார்த்தவரையில் வருந்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆகையால் நம் ஆனந்தபோதினியின் சந்தாநேயர்களுக்கு அறிவிப்பது யாதெனில், அதிககாசுச்செலவும், அதிக சிரமும் கிடையாது, ஒருதோலா எடையுள்ள மிளகை நன்றாய் அம்மியில் பால்விட்டு வெண்ணைபோல் நெகிழ அரைத்து கால்படி ஆவின்பாலில் கலக்கி வெறும்வயிற்றில், 3-வேளை சாப்பிட்டால் இருமல் முதலிய மேற்கண்டவலிகள் உடம்பில் இல்லை இல்லை என்று ஓடிவிடுகிறது. இதுநிச்சயம், நான் சுமார், 100-பேருக்குக்கொடுத்து சௌக்கியமாய் மறுநாளே தங்களுடைய வேலையைப்பார்த்து வருகிறார்கள். ஆகையால் இம்முறையை யாவருக்கும் தெரிவிக்கவேணுமாய் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

சே. ராமாநுஜாச்சாரி, சேலம்.

(154-ம் பக்கத்தில் கண்ட)

ஐயவினாவிற்கு விடை

உண்டி சுருங்குதல் பெண்டிர்க் கழகு

செந்தமிழுலக முய்யத் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய ஔவையார் என்பவர் உத்தேசமாய் ஆயிரவருஷங்களுக்குமுன் "கொன்றைவேந்தன்" என்னும் நூலையியற்றியருளினார். அதுமுதல் நீண்டகாலம்வரையில் அக்காலத்துள்ள மஹாபண்டிதர்களில் எவரும் இதுவிஷயத்தில் ஆக்ஷேபனைகளையெழுப்பவில்லை. இப்போது கொஞ்சகாலமாக இத்துராக்ஷேபனைகள் கிளம்புகின்றன. இதற்குக்காரணம் ஆரியர் சித்தாந்தம் மறக்கப்பட்டதும், அநாரியர் கோட்பாடுகளும் அன்னியர் சகவாசதோஷமும் மலிந்ததனாலேயாம். அவ்வாக்கியம் ஔவையாராலேயே கூறப்பட்டது. அது சரீர சாஸ்திரவியல்கொண்டு கூறப்பட்டது. அச்சரீரவியலைப் பின்னால் இவ்வானந்தபோதினியில் வெளிப்படும் விவாகப் பிரகரணத்தில் விரிப்பாம். ஆதலால் ஈண்டு சுருக்கமாய்ச் சிறிது கூறுகின்றோம்.

சரீரத்துக்குச் சுத்த இரத்தமே முக்கிய ஆதாரம். அதற்கு உணவே காரணம். உணவினாலேயே இரத்தவிருத்தி உண்டாகிறது. அவ்விரத்தத்தினால் காதலை விளைவிக்கிற சுரோணிதம் சுக்கிலம் என்பன உண்டாகின்றன. பெண்களின் தாதுவுக்குச் சுரோணிதம் எனவும் ஆடவர் தாதுவுக்குச் சுக்கிலமென்றும்பேர். பிறக்கும்பொழுதே கொண்டுவரப்பட்ட உதிரம் உணவினால் விருத்தியாய்ப் பிராணாக்கினியால் பரிபாகப்பட்டுச் சோணிதம் என்கிற இரண்டாவது நிலைமையெய்தும். அந்நிலைமையெய்தி முதிர்ந்து காலக்கிரமத்தினால் சிரசிலிருந்து கீழ்நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கும். வந்து கர்ப்பாசயப்பையில் நிரம்பிப் பிறகு சரீரத்துக்குள் தங்கியிருக்க முடியாமையால் கர்ப்பப்பையின் வாயைத் திறந்துகொண்டு வெளியில் சென்றுவிடும். இதனையே பூத்தல் என்பர். ஆடவர் சரீரத்தில் உள்ள தாதுவைப்போல நன்றாய்ப் பரிபாகப்பட்டு மூன்றாவது நிலைமையான சுக்கிலமாவதில்லை. ஏனெனில் ஆடவரைவிட ஸ்திரீகளுக்குப் பிராணாக்கினிப்பலம்குறைவு. உதிரம்பூரணபரிபாகம் அடையாமையாலே பெண்கள் சரீரம் ஆடவரது சரீரத்தைவிடப் பலமடங்கு பலக்குறைவுள்ளதாயிருக்கிறது. அன்றியும் அதிக மலநிறைந்ததாயுமிருக்கிறது. ஆதலாலது தேகத்தில் தங்கக்கூடாது. அதனாலேதான் மாதமொருமுறை மூன்றுநாளளவும் சோணிதம் வெளிப்படுகின்றது அது சரியாய் வெளிப்பட்டுச் செல்லாது சிறிது தடைபடுமானால் பெண்களுக்குப் பலவிதமான நோய்களுண்டாவது பிரத்தியட்சமாம். சீக்கிரம் ஜீரணிக்கக்கூடிய பதார்த்தங்களுடன் மிதமான (குறைந்த) போஜனம்செய்தால் அவர்களது சரீரத்திலுள்ள தீபனாக்கினி அந்த உணவை சீக்கிரம் ஜீரணப்படுத்தும். அதனால் சுத்த இரத்தவிருத்தியுண்டாய்ச் சோணிதம் கிரமமான அளவுள்ளதாய்ப் பரிணமித்து மாதமொருமுறை வெளிப்படும். அப்போது பெண்கள் சரீரம் நோயற்றதாய், அதிகவனப்புடையதாய், வேலைகளைச் செய்யக்களைப்பற்ற சக்தியுடையதாய்ப், புத்திரோற்பத்தி செய்ய யோக்கியமானதாய்ச் சௌக்கியமாயிருக்கும். நீண்ட ஆயுளுமுண்டாகும்.

அதிக உணவுகொண்டால் அஜீரணத்தினால் மலசக்தி அதிகப்பட்டுக் கர்ப்பாசயத்தில் தங்கிய இரஜஸ் கடினமாய்ச் சரியாய் வெளிப்படாது. அப்படியாவதால் கர்ப்பாசயத்தில் புழுபுழுத்தல், பாசிபிடித்தல், கட்டியாய்த் தங்கிநிற்றலாதி துர்க்குணங்களுண்டாகும். இதனால் சூதகவாய்வு, சரீரமெலிவு, நரம்புத்தளர்ச்சி, தேகமுலர்தல், தலைநோவு, சரீரம் முற்றும் நோவெடுத்தல், வேலைசெய்

யும் சக்தியின்மை, கர்ப்பநாசம், போகத்தில் வெறுப்புமுதலியன வுண்டாகும். சிலமாதர் மாதவிடாய் மூன்றுநாளும் பொறுக்கமுடியாத வயிற்றுநோயினால் புழுவைப்போலத்துடித்து வருந்துவது பிரத்தியட்சமாம். அநேக வியாதிகள் மூலகத் தடையாலுண்டாகின்றனவென்பது மேல்நாட்டு வைத்தியர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இவை யெல்லாம் அதிக உண்டியால், இரத்தம் அசுத்தப்பட்டு உண்டாவதென்பதே வைத்திய சாஸ்திரங்களின் கருத்து. உண்டி சுருங்குதலால் ஜீரணசக்தி குறையாமலிருக்கும். அதனால் இரத்தம் சுத்தப்பட்டிருக்கும். படவே மாதவிடாய் தடையின்றிவெளிப்படும். அதனால் சரீராரோக்கியமும், சௌந்தரியமும், தேகவலிவும், நீண்ட ஆயுளுமுடையவர்களாய்ப் பல சற்புத்திரர்களைப்பெற்று இம்மை மறுமைப் பயன்களை அடைவார்கள் என்கிற சாரீரசாஸ்திரவிதியை அனுசரித்தே ஔவையார் தம்மினத்தாராகிய ஸ்திரீகளுக்கு உண்மையான சுகாதாரத்தைப் போதிக்கும்படி "உண்டிசுருங்குதல் பெண்டிர்க்கழகு" என்கிற அமிர்தவாசகத்தை உரைத்தருளினர் என்க.

S. சிவானந்தசாகரயோகீஸ்வரர்.

(ஐயவினாவின் விடைக்குக் குறிப்பு)

குறிப்பு:—ஔவையார் அருளிய "உண்டி சுருங்குதல் பெண்டிர்க்கழகு" என்ற வாக்கியத்திற்குமேலே கூறப்பட்டதே உண்மையான பொருள் என்பது அறிவாளிகள் எளிதில் உணரத்தக்கது. அதோடு அதன்படி நடப்பதால் ஸ்திரீகள் பலங்குன்றி விடுவார்கள் என்ற சந்தேகங்கொள்ளக் காரணமே யில்லையென்றும் நன்குணரலாகும்.

1. வித்வான் செம்பூர் ஆறுமுகம் சேர்வை. 2. திண்டுக்கல் வக்கீல் குமஸ்தா S. அயோதிராம் நாயகர். 3. N. S. இராமசந்திர அய்யர் B. A. முத்தியால் பேட்டை ஹைஸ்கூல். 4. இராதா கிருஷ்ணன், தஞ்சை. இவர்களும் மேல்கண்ட கருத்தையே எழுதி யிருக்கிறார்கள். இரண்டொருவர் "ஆகாரத்தின் குணமறிந்து தக்கவைகளை யுண்ண வேண்டுமென்று கருத்தே யொழிய ஆகாரத்தைக் குறைப்பதல்ல" என்று கூறியுள்ளர். இப்பொருளை யேற்றுக்கொண்டாலும் 'ஆகாரத்தை அதிகமாயுட்கொள்ளலாகாது' என்ற பொருளும் இருக்கிறதென்பதே உண்மை. ஏனெனில் ஆடவரைக் காட்டிலும் ஸ்திரீகளுக்கு அதிக உணவால் மிக்க தீங்குகளுண்டாகும்—அவற்றில் சில மேலே யோகீஸ்வரர் அவர்கள் கூறியவற்றில் காணலாகும்.

மேற் கூறப்பட்டவர்கள் தவிர வேறு சிலரும் அதே கருத்தை வெளியிட்டாலும் காரணம் பலவாறு பொருந்தாதனவாய்க் கூறுகிறார்கள். சிலர் சம்பந்தப்படாத விஷயங்களை யெல்லாம் சேர்த்திருக்கிறார்கள்.

அந்தோ இவர்கள் போக, மீதியுள்ளவர்கள் அளித்த விடைகளைப் பற்றி சுருக்கமாயாவது கூற விரும்புகிறோம். இந்த நண்பர்களனைவரும் ஆரம்பத்திலேயே "இப்போது வழங்கும் உரை குற்றமே, இனி நாம் சரியான உரை கண்டுபிடிக்க வேண்டியதே" என்று தீர்மானித்து விட்டார்கள் போல் தெரிகிறது.

அவற்றில் சில பின்வருமாறு :—

ஒருவர் "சுருங்குதல் என்றால் யாவரும் புசித்தபின் புசித்தல் அல்லது வீட்டிலுள்ள பண்டங்களைச் சுருக்கமாய்ச் செலவிடல்" என்றும்,

ஒருவர் "உண்டி என்றால் பண்டங்கள் கொட்டுமிடம்—இங்கு ஆகாரம் கொட்டும் வயிறு. அது இடையி லிருப்பதால் இடையைச் சுருக்கல்" என்றும்,

ஒருவர் "உண்டி என்றால் உந்தி—அது பெண்களுக் குரிய ஒரு விளையாட்டு—அதை யதிகமா யாடலாகாது என்று பொருள்." என்றும்,

ஒருவர் "உண்டியென்றால், ஆகு பெயராய் வயிற்றையே யுணர்த்துகிறது" என்றும்,

ஒருவர் "நான் முன்பே யிதைப்பற்றி ஒரு புலவரைக் கேட்டேன்—அவர் உண்டி யென்பது எழுதிய புலவரின் வாய்க்குற்ற மென்றும் அது 'உண்டி' யல்ல 'பண்டி' என்றிருக்க வேண்டும் என்று கூறினார்" என்றும் கூறுகிறார்கள்.

இன்னொருவர் 'உண்டி'—என்பதை உண்+தீ யென்று பிரித்து (நீட்டல் விகாரம் தோன்றியது எதனாலோ அறியோம்) உண்—என்றால் உண்ணத்தக்க நல்ல பண்டங்களை யுண் என்றும், 'தீ' என்பதோடு மறுபடி 'உண்' என்பதைச்சேர்த்து 'உண்-தீ' என்று எடுத்துக்கொண்டு, தீ=கெட்ட பண்டங்களை, உண்=உண்ணாதே—என்றும் கூறுகிறார். இதில் 'தி' காரத்திற்கு நீட்டல் விகாரமும், 'உண்' என்பதற்கே உடன்பாட்டிலும் எதிர் மறையிலும், அதிலும் ஒரே வாக்கியத்தில் பொருள் உண்டானதும் எப்படியோ தெரியவில்லை. இன்னும் சிலர் மனம்போனபடி பலவாறாகவும் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

இன்னொருவர் ஔவை வாக்கியத்திற்கு தத்துவார்த்தம் கூறப் புகுந்து "உண்டி" என்பதற்கு "அங்குரம்போல் சிறியதாக உதிக்கும் சங்கல்பம்" என்று பொருள் கூறுகிறார்.

இந்த விபரீதங்களுக் கெல்லாம் காரணம் யோகீஸ்வரர் கூறி யுள்ளபடி தாய்ப்பாஷையில் அபிமானமும் அபிவிர்த்தியும் குன்றியதும், மேல்நாட்டு ஆசாரத்தைப் பின்பற்றத் தொடங்கியதுமே யாகும். கொஞ்சம் ஆங்கிலம் கற்கத் தெரிந்ததே "முன்னோர் முன்னோர் என்றால் அநாரிக காலத்தி லிருந்தவர்கள் அவர்கள் எப்போதோ கூறியவற்றை யெல்லாம் கண்மூடித் தனமாய் நம்பிக்கொண்டு அப்படியே நடக்கிறதென்றால் அதென்ன (nonsense) நான்சென்ஸ், நாம் ஒவ்வொன்றையும் பார்த்து நமது புத்திக்கு ஒத்திருப்பதைச் செய்யவேண்டும்" என்கிறார்கள். அந்தோ "பன்றியோடு கூடின கன்றும் மலமருந்தும்" என்பது போல் சேர்க்கை வாசனையால், சுமார் இரண்டாயிர வருடங்களுக்கு முன், காட்டு மிராண்டிகளாய் மலைக் குகைகளிலும் காடுகளிலும் வசித்துக்கொண்டு, பயிரிடவும் தெரியாது பச்சை மாமிச மச்சங்களை வெதுப்பியும், காய் கிழங்குகளையும் புசித்துக்கொண்டு மிருகங்களிலும் மூர்க்கத் தன்மையோடு இருந்தவர்கள் சந்ததியிற்றோன்றி, காலம் செல்லச்செல்ல, மிருகத் தன்மைக்கு வீரத்தன்மையென்ற பெயர் வைத்துக்கொண்டு பூரண நாகரீக மடைந்ததாய்க் கருதியிருப்போர்களைப் போலவே இவர்கள் தங்களையும் எண்ணிக் கொள்கிறார்கள்.

நம் முன்னோருடைய கல்வியையும், அறிவையும், ஸாஸ்வதி யருளையும், தெய்வத்தன்மையையும், மற்ற அபூர்வசக்திகளையும், இவர்கள் சிந்தித்துப்பார்த்தால், அவற்றில் ஆயிரத்தில் ஒரு அம்சமேனும் நம்மிடமில்லையே யென்று வெட்கித் தலைகாணுவார்கள்.

தமிழ் கொஞ்சம் வாசித்ததே நாம் வித்வானாய் விட்டோம் என்று மதித்துக்கொண்டு, முன்னே குதர்க்கம்செய்யவும் பெரியோர்கள் நூல்களுக்கு குற்றம் கற்பிக்கவும் ஆரம்பித்துவிடுகிறார்கள். இனிமேல் "கோன்பென்பது=விரதமென்பது, கொன்றுதின்+ஆ+மை" என்று பிரித்து ஆ=பசுவையும், மை=ஆட்டையும், கொன்றுதின்=கொன்றுதின்பதே யாம்" என்றும் உரை யெழுதிவிடுவார்கள் போலும்.

ஔவையாரின் கல்வித்திறமை யாவருமறிந்ததே. அப்படியிருக்கத் தான் இயற்றிய நீதிநூற்களை நவரஸாலங்காரம் பொருந்திய சிறந்தபாக்களாய்க் கூறாது, மிகச் சிறிய வார்த்தைகளாகவும் வாக்கியங்களாகவும் கூறியதேன்?

சிறுவர்களும் அற்பக் கல்வியுடையோருங்கூட அதை வாசித்துச் சுலபமாயறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதே யன்றி வேறில்லை. ஆகையால் அவற்றிலுள்ள சொற்களுக்கு உலகில் சாதாரணமாய் யாவருக்குந்தெரிந்துள்ள பொருட்களே அர்த்தமன்றி, வேறே அந்தரார்த்தமாவது விசேஷ அர்த்தமாவது ஒன்றுமில்லையென்றே உணரவேண்டும்.

ஔவை பிராட்டியார் ஆன்மார்த்த நூல்களும் வரைந்துள்ளார். அவை ஞானக்குறள் முதலியவை. அவற்றைவிட்டு ஆத்திச்சூடி முதலிய நீதிவாக்கியங்களில் தத்துவார்த்தமாவது ஞானார்த்தமாவது கிடையாது. ஒருவார்த்தைக்கு இதுகாறும் யாராலும் கூறப்படாததும், சற்றும் சம்பந்தமில்லாததுமான அர்த்தத்தை தாமே உண்டாக்கி எழுதுவதாயின் எல்லாவற்றிற்குமே ஞானார்த்தமும் தத்துவார்த்தமும் யாவரும் சுலபமாய்க் கூறிவிடலாம். திருட்டாந்தமாய் நாம் மேலே கூறியபடி 'உண்டி' என்ற பதத்திற்கு 'அங்குரம்போல் சிறிதாக வுதிக்கும் சங்கல்பம்' என்ற உரைக்கும் என்ன சம்பந்தமிருக்கிறதென்பதைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

இதுவரையில் இருந்த தெய்வீகம்பெற்ற புலவர்கள் இத்தகைய நூல்களில் வேறுவிசேடங்களாவது குற்றமாவது இருந்தால் ஒருவரேனும் வெளியிடாதிரார்கள். தங்களுக்குத் தெரியாமல் நம்மைக்கண்டறிந்துகொள்ளும்படி யவர்கள் எதையும் விட்டுப்போகவில்லை. நாம் திட்டினமாத்தில் கூர்பார்ப்பதுபோல் அவர்களிடம் சிந்திப்போனவற்றில் ஆயிரத்தில் ஒருகூறு கூட தெரிந்துகொள்ளாமலே, அவர்கள் நூலில் நமக்கு ஏதேனும் விளங்காவிடின், இன்னும் நமது அறிவு போதாதென் றுணருவதைவிட்டு, அவர்கள் நூலில் குற்றங்கூறுவதும், மயிலைக்கண்டு வான்கோழி யாடுவதுபோல் அவர்கள் நூலைப்பார்த்து அத்தகைய பெயர்வைத்து நாம் அதேமாதிரி வேறுநூலெழுத முயல்வதும் பெருங்குற்றமான செய்கைகளே யாகும். இப்போது மேல் குறித்ததுபோன்ற சந்தேகம் உதிக்கின், அதை நிவர்த்தி செய்து கொள்ளவேண்டியதே. ஆனால் அதற்கு இதுகாறும் எண்ணிறந்த தெய்வப்புலமை யுடைத்தாயிருந்தோர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட உரையைத் தள்ளிவிட்டு, வேறு உரை நம் மனப்போக்கின்படி கூறப்புகுவது, அப்புலவோர் நம்மிலும் தாழ்ந்த அறிவினர் என்று கூறுவதுபோலாகிறது. அந்தோ, இது பாதகமன்றி வேறென்னை யெனலாம்? நாம் இவ்வாறு வெளிப்படையாய் எழுதியது சில நண்பர்களுக்கு நம்மேல் கோபத்தை யுண்டாக்கலாகும். ஆனால் நாம் எள்ளளவேனும் அக்கருத்து கொண்டாவது, ஒருவரைக் கருதியாவது எழுதியதல்ல வாதலால் மன்னிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறோம்.

பத்திரிகாசிரியர்.

நமது சந்தாநேயர்களில் ஒருவர் கீழ்க்கண்ட பாடலுக்குத் தெளிவாய் உரை யெழுதி வெளியிடுமாறு கோரிக்கொண்டார்:—

அடியில் குறிக்கப்பட்ட இச்செய்யுள் பேரூர் சாந்தலிங்க ஸ்வாமிகள் இயற்றிய "பிசபுலிங்கலீலை" யென்னும் அரியநூலில் உள்ள உமையவள் தோத்திரச் செய்யுளாகும்:—

ஆதி பகவன் றனதூட றணிப்பான் பணிய வல்விறைவன்
பாத மிறைஞ்ச மதற்குநெற்றிப் பசையு மல்குநற் பசையுமாம்

சீத மதியு மரவும்விழுஞ் செயற்கு முவகை செயாமலலை
மாது பணியு மதற்குமன மகிழு முமையை வணங்குவாம்.

இச்செய்யுள் சக்களத்திகள் பொறாமை யதிகம் என்ற உலகவழக்கை யொட்டி வேடிக்கையாகவும் அலங்காரமாகவும் கூறப்பட்டது.

பதவுரை:—ஆதிபகவன் = பரமசிவன், தனது ஊடல்* = தன்னுடைய (உமாதேவியுடைய) கோபத்தை, தணிப்பான் = தணியச்செய்வதற்காக, பணிய = தன் பாதங்களில் வணங்க, அவ்விறைவன் = அத்தேவனாகிய பரமசிவனே, பாதம் = தன் பாதங்களில், இரஞ்சும் அதற்கும் = வணங்குவதற்கும், நெற்றிப் பகையும் = (முறையே) தன் நெற்றிக்கு விரோதியும், அல்குல் பகையும் ஆம் = அல்குலுக்கு விரோதியும் ஆகிய, சீதமதியும் = குளிர்ச்சிபொருந்திய சந்திரனும், அரவும் = நாகமும், விழும் செயற்கும் = (தன் பாதங்களில்) வணங்கியதற்கும், உவகை செய்யாமல் = சந்தோஷமடையாமல், அலைமாது = கங்கை, பணியு மதற்கு = (தன் பாதங்களில்) வணங்குவதற்கு, மனமகிழும் = சந்தோஷமடைகின்ற, உமையை = உமாதேவியை, வணங்குவாம் = தொழுவாம்.

பரமசிவம் உமாதேவியின் கோபத்தைத்தணிக்க அவ்வம்மையின் பாதங்களில் பணிந்தபோது, அவருடைய ஜடாபாரத்தில் இருக்கும் கங்கை, நாகம், சந்திரன் மூவரும் கூட அம்மையின் பாதங்களில் வணங்கியவர்களாகிறார்கள்.

இவர்களில் சந்திரன் முகத்திற்கும், அரவப்படம் அல்குலுக்கும் ஒப்பிட்டுக் கூறப்படுவதாகையால், தன் இரண்டு அங்கங்களுக்கும் முறையே பகைவராகிறார்கள். அவ்வாறிருந்தும், இவர்களனைவரும் ஏககாலத்தில் தன் பாதங்களில் வணங்கியபோது, உமாதேவியார், சாக்ஷாத் பகவானே வணங்கியதற்காவது, தன் அங்கங்களுக்குப் பகைவர்களாகிய சந்திரன் நாகம் இவர்கள் வணங்கியதற்காகவாவது சந்தோஷமடையாமல், தன் சக்களத்தியாகிய கங்கை தன் பாதங்களில் பணிந்ததற்கே சந்தோஷமடைந்தாள் என்றபடி. இது நாம் மேற் கூறியபடி நூலாசிரியர் ஸ்திரீகளுக்குச் சக்களத்திமேல் துவேஷமதிகம் என்ற உலக வழக்கத்தை யொட்டி கற்பனையாய்ப் பாடியது. அதே நூலில் இவர் இன்னும் வேறு இத்தகைய பாசுரங்களையும் அருளியுள்ளார். பத்திராசிரியர்.

கற்கோட்டை—நாவல்

(159-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

தங்கம்மாள்.—"அரியநாயகி க்ஷேமமாய் வீடு வந்துசேர்ந்தாள். உன்னைப் பற்றி மிக்க நன்றியோடு புகழ்ந்து கூறினாள்" என்றாள்.

கோகிலம்.—"ஆனால் முனிவிக்கும் அவன் ஆட்களும் வந்தார்களே அவர்களிடம் அரியநாயகி சிக்கவில்லையே?"

தங்கம்மாள்.—ஹா! இன்னும் புதுகஷ்டங்களா! நான் அவர்கள் வருமுன் வந்துவிட்டேன். ஆயினும் கடவுள் தயவால் ஆபத்திற்குத்தப்பும் வழியைக் கூறிவிட்டு வந்திருக்கிறேன்.

கோகிலம்.—தாங்கள் என்ன காரியமாய் இராணியிடம் வந்தீர்கள்? அவள் எவ்வித வேண்டுகோளுக்கும் மனமிரங்குகிறவளல்ல. எது எப்படி நடந்தாலும் தான்கொண்ட தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியேவிடும் சுபாவமுடையவள். அரியநாயகியைக் கொஞ்சகாலத்திற்கு தூரத்தில் எங்காவது மறைத்துவைப்பதுதான் நலம். ஆ! அந்தக் கணையாழியை யென்ன செய்தாளோ?" என்றாள்.

---

* ஊடல் = கலவியிற் பிணக்கல்.

அவன் அவ்வாறுகூறி வாய்மூடுமுன், அரண்மனை காரியஸ்தர் அறைக்குள் வந்தார். அதனால் தங்கம்மாள் கணையாழியைப்பற்றி பதில்கூறச் சமயமில்லை. வந்த உத்தியோகஸ்தர் உடனே அம்மூதாட்டியை யழைத்துச் சென்று இராணியின் அறையிற் கொண்டுபோய், அவள் சமூகத்தில் விட்டுவிட்டு கதவை மூடிக் கொண்டு சென்றார். அதன்பின் தங்கம்மாளுக்கும் இராணிக்கும் கீழ்க்காணும் சம்பாஷணை நேர்ந்தது. இராணி மிக்க தந்திரசாலியாகையால் முதலில் நயமாகவும் அன்போடும் சம்பாஷிப்பதே நலமென்று கருதி,

“என்னிடம் என்னகாரியமாய் வந்ததோ?” என்றாள். தங்கம்மாளுக்குத் தன்னைப்பற்றிய இரகசியம் தெரிந்திருக்கும் என்றுமட்டும் இராணி யுணர்ந்தவளே யன்றி, எவ்வளவுமட்டும் தெரியும் எப்படி தெரியும் என்பதை யறிந்தவளல்ல. ஆகையால் உள்ளுக்குள் அவளுக்கு திகிலே.

தங்கம்மாள்.—மகாராணி! எனக்குக் கட்டாயமான அவசியம் நேர்ந்திராவிட்டால் நான் தங்களிடம் வந்திருக்கமாட்டேன். தாங்கள் அடியோடு மறைந்துபோக வேண்டுமென விரும்புகிற விஷயங்களைப்பற்றி தங்களிடம் குறிப்பிட வேண்டுமென்று எனக்கு விருப்பமேயில்லை. பத்து பதினைந்து வருடங்களுக்குமுன் தாங்கள் நற்கோட்டைக்கு வந்திருந்தபோது நான் தங்களிடம் சம்பாஷித்தமாதிரியாலேயே தாங்கள் அதை யறிந்துகொண்டிருக்கலாம்.

இராணி.—இப்போது நீ கூறுவதன் கருத்துதானென்ன?”

தங்கம்.—நான் வாய்விட்டுக் கூறவேண்டுமென்பதா உங்கள் கருத்து, இராது. ஒருக்காலுமிராது. ஆயினும் இப்போது நான் கூறும் நிபந்தனைகளுக்குச் சம்மதியாவிட்டால் நான் கூறியேதீர......

இராணி முகம் சிவந்து. “ஓ என்ன! என்மூன்று நிபந்தனைகள் என்கிறாய்?” என்றாள்.

தங்கம்மாள் சற்றும் கலவரமடையாது:—

“கல்லது வேண்டுகோள்கள், வரங்கள் என்று கூறுகிறேனே. நான் கேட்கும் வரங்களை யளிப்பீர்களென்றே நம்புகிறேன். ஏனெனில் இவ்வளவு நீடித்தகாலமாய் மனதிலேயே புதைத்து வைத்திருந்த சமாசாரத்தை யிப்போது வாய்விட்டுக் கூறுவதென்றால் எனக்குக் கஷ்டமாகவே தோன்றுகிறது. ஆயினும் வேறுவழி யில்லாவிடின் கூறியே தீருவேன்......” என்றாள்.

இராணி.—நீ என்னமோ குறிப்பாய்ப் பயமுறுத்திக்கொண்டிருக்கிறாய். அந்தப் பதக்கத்தை அரியசாயகியிடம்கொடுத்து அவளை யென்னிடமனுப்பினாய். தாராளமாய்க்கூறு. உனக்கு என்னதான் தெரியும்? தெரியுமென்று நீ கருதுகிறாய்? என்னதான் உத்தேசித்துக்கொண்டாய்? எவ்வளவு தூரம் தெரியும்? எப்படி உனக்குத் தெரிந்தது?

தங்கம்மாள்.—சரி. தாங்களே கட்டளை யிடுகிறவரையில் கூறவேண்டியதே. சித்தாலூர் என்ற கிராமம் தெரியு மல்லவா—இன்னும் சுமார் முப்பது வருடங்களுக்கு முன் அங்கு நடந்த ஒரு சம்பவத்தையும் கூறவேண்டுமோ?

இதைக்கேட்டதே இராணி சற்றுகோபம் முகத்தை யொருபக்கமாய்த் திருப்பிக்கொண்டிருந்து, பிறகு “ஆனால் நீ—அச்சம்பவத்தில் என்னவேலை செய்தாய்—எப்படி அங்கு வந்தாய்?” என்று கலவரமடைந்த குரலாய்க்கேட்டாள்.

தங்கம்மாள்.—கேளுங்கள். அந்தச் சிறுசத்திரத்தில் அச்சமயம் உமது ஆபத்தைக் கருதித் தன் அறையை யுமக்கு விட்ட ஸ்திரீ யார் தெரியுமா?

இராணி.—ஆம். ஆம். அவள் மங்களலட்சுமி என்ற ஒருத்தி.

தங்கம்.—அல்ல அல்ல அந்த ஸ்திரீ நான்றான்.

இராணி.—திடுக்கிட்டு "ஆ! அப்படியா? ஏன்? என்ன உத்தேசத்தைக் கொண்டு மாறுபெயர் கூறினாய்?" என்றாள்.

தங்கம்.—கூறுகிறேன். உமக்கு அறையை விட்டபின் சற்று நேரங்கழித்து என் சாமான் ஒன்றை யெடுத்துவர அறைக்குள் நுழைந்தேன். அங்கு தீபமில்லை. நீர் மட்டும் படுத்திருந்தீர். நான் இருட்டில் என் சாமானைத் தேடும்போது உம்மோடுகூட வந்திருந்த இரண்டு சீமாட்டிகளும் அறைக்குள் வந்து நானிருப்பதை யறியாமல் தீபத்தை யேற்றினார்கள். அப்போது நான் முகமூடியில்லாதிருந்த உமது வதனத்தைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டேன். தாங்கள் அதைப்பார்த்து விட்டீர்கள். உடனே உன் பெயர் என்னவென்று கேட்டீர்கள். அச்சமயம் உமது முகத்தில் ஒருவித பயங்கரமான குறியிருந்தது. உடனே "நமக்கு இராணியின் பயங்கரமான பெரிய இரகசியம் தெரிந்துவிட்டதால் நமக்கு ஆபத்து நேரிடும்" என்று என்மனதிற் பட்டது. ஆகையால் சற்றும் சிந்திக்காமல் என் பெயரை மறைத்து வாயில் வேறு எந்த பெயர் அச்சமயம் வந்ததோ அதைக் கூறிவிட்டேன்.

இதைக் கேட்டதே இராணி மிக்க மனக்குழப்பமும் திகிலுமடைந்தாள். ஆயினும் இன்னும் இவள் மனதிலிருப்பதைப் பூரணமா யறியவேண்டு மென்றெண்ணி, "பிறகு சில ஏற்பாடு நடந்ததல்லவா, அவைகூட மங்கலட்சுமி யம்மாள் மூலமாகத்தானே நடந்தது?" என்றாள்.

தங்கம்.—"ஆம். என் மூலமாய்த்தான். பெயரை மறைத்து மாறுபெயர் கூறிவிட்டவரையில் பயமில்லையென்று நான்றான் மங்கலட்சுமி யென்று கையொப்பமிட்டு கடிதங்கள் எழுதி அந்த ஏற்பாடுகளனைத்தும் செய்தேன்" என்றாள்.

இராணி இதைக்கேட்டுச் சற்று சிந்தித்து தங்கம்மாளை யுற்று நோக்கி, "ஆ என்ன! நீ என்மேற் சந்தேகமா கொண்டாய்?" என்றாள்.

தங்கம்.—நான் முன்சாக்கிரதையா யிருந்தேனே யன்றி வேறில்லை. பிறகு ஆகா நாம் அப்படி நடந்துகொண்டதே நற்கால மாய்விட்டது என்று பலதரம் சந்தோஷப் பட்டுக்கொள்ள நேர்ந்தது.

இதைக் கேட்டதே இராணி பின்னும் திகிலும் பிரமிப்பு மடைந்தாள். வாய் குழறிக்கொண்டே,

"என்ன நீ கூறுவது? நல்லகாலமென்று ஏன் எண்ணிக்கொண்டாய்? உன் மனதிலிருப்பதைக்கூறு" என்றாள்.

தங்கம்.—"சரி. தாங்களே கூறும்படி கட்டாயப்படுத்துவதால் கூறுகிறேன். சித்தானூரில் அந்த விசேஷ சம்பவம் நடந்தகாலத்தில் உமது தோழிகளாக இரண்டு சீமாட்டிகள் உம்மோடு வந்திருந்தார்கள். அவர்கள்தான் கிட்டவிருந்து அந்த ஆபத்தில் உமக்குத் தக்க உபசாரம்செய்து அந்த இரகசியம் வெளிசெல்லாவண்ணம் காவலா யிருந்தவர்கள். அவர்களிலொருத்தியாகிய காமகோடிச் சீமாட்டி, அச்சம்பவம் நடந்த ஆறுமாதங்களுக்குள் திடீரென்று இறந்து போனதாய்ச் சங்கதி பரவியது. மற்றொரு சீமாட்டியாகிய இராஜலட்சுமியம்மாள் பாஞ்சால நாட்டிற்குச் சென்றவள், அங்கே மாயமாய் மறைந்துவிட்டாள். என்னமானாளென்று ஒருவருக்கும் தெரியாது. ஆயினும் அம்மாது அங்குள்ள பெயர் பெற்ற பாதாளச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருப்பதாய் வதந்தி. நான் என் பெயரை மறைத்துவிட்டதால் சந்தோஷமடைந்ததற்கு இதுவேகாரணம்" என்றாள். (தொடரும்.)

ஆரணி-குப்புசாமி முதலியார்.

"ஆனந்தபோதினி" பஞ்சாங்கம்

காளயுக்திஞூ மார்கழிமீ —சாலிவாகன 1840—கலியுகாதி 5019,
பசலி 1327-28—கொல்லம் 1093-94,
இங்கிலீஷ் 1918ம்-ஞூ டிசம்பர்மீ—ஜனவரிமீ

மார்கழிமீ	டிசம்பர்மீ	வாரம்	திதி.	நக்ஷத்திரம்.	யோகம்.	விசேஷங்கள்.
1	16	தி	சது-51-11	*கார்-11-18	மா 11 அ	தனுர்மாத பூஜை ஆரம்பம்
2	17	செ	○பௌர46-29	ரோக-8-16	அ 8 சித்	
3	18	புத	பிர-43-21	மிரு-6-18	சித்த 60	தனியநாள்
4	19	வி	துதி-41-11	திரு-4-19	மா 4 அ	சிதம்பரம்முதலிய சிவாலயங்
5	20	வெ	திரு-39-57	புன-3-51	சித்த 4 ம	[களில் ஆருத்ராதரிசனம்.
6	21	ச	சது-40-0	பூச-4-47	சி 4 மா	கரிநாள்
7	22	ஞா	பஞ்-41-9	ஆயி-5-38	மரண 60	
8	23	தி	சஷ்-43-45	மக-9-47	மா 10 சி	
9	24	செ	சப்-47-23	பூர-14-10	சி 14 அமி	கரிநாள், ஆயுதப்பிரயோகம்,
10	25	புத	அஷ்-51-56	உத்தி-19-15	அ 19 மா	[கிரகசாந்திசெய்ய
11	26	வி	நவ-57-6	அஸ்த-25-37	சித்த 60	மந்திரம்ஜபிக்க
12	27	வெ	தச-60-0	சித்-32-0	சித்த 60	வாகனம் வாங்க
13	28	ச	தச-3-26	சுவா-38-22	அமி 38 சி	புது தானியம் புசிக்க
14	29	ஞா	ஏகா-8-32	விசா-44-18	மரண 60	
15	30	தி	து-12-7	அனு-49-32	சித்த 60	
16	31	செ	திர-15-58	கேட்-53-46	சி 54 அ	
17	1919 ஜனவரிமீ 1	புத	சது 18-17●	மூல 56-47	மா 57 அ	
18	2	வி	●அமா-19-35	பூரா-58-30	சித்த 60	
19	3	வெ	பிர-19-25	உத்தி-57-49	சித் 58 ம	
20	4	ச	துதி-18-12	திரு-58-27	சித்த 60	
21	5	ஞா	திரு-15-32	அவி-56-52	ம 57 சித்	
22	6	தி	சது-15-5	சத-54-20	சித் 54 மா	
23	7	செ	பஞ்-7-47	பூரட்-50-31	ம 51 சித்	ஷஷ்டிவிரதம்
24	8	புத	சஷ்-3-45	உத்தி-47-17	சித் 47 ம	திருவிடைமருதூர், சென்
			சப்-53-15			[னை கந்தசுவாமி, குன்னக்
25	9	வி	அஷ்-51-25	ரே-44-17	சித்த 44 அ	[குடி பழனி உற்சவாரம்பம்
26	10	வெ	நவ-45-31	அசு-39-7	சித்த 60	கஞ்சுகதாரணம்
27	11	ச	தச-40-0	பர-36-12	சித் 36 அ	மூலிகை உபயோகிக்க
28	12	ஞா	ஏகா-34-31	கார்-31-29	அமிர் 60	வைகுண்ட ஏகாதசி
29	13	தி	து-29-13	ரோக-27-52	அமி 60	போகிபண்டிகை

		கேது	குரு
	22-மக-சுக்		
செ	26-சா-புத		சனி
ரவி சுக்	ராகு புத		

PRINTED BY P. R. RAMA IYAR AND CO., MADRAS